

BIBLICKÉ ÚKOLY

3. čtvrtletí 1981

JEŽÍŠ KRISTUS — PRAVDA

Ú V O D

Církev Boží od svého vzniku vyznává, že původcem p r a v d y je Bůh, který se v Ježíši Kristu stal pravdou zjevenou, takřka hmatatelnou, takže učedníci se jí přímo „dotýkali“. Kristovi následovníci byli totiž povoláni jako svědkové této spásné, vtělené pravdy, a proto věděli, co říkají, když napsali, že „uvěřili p r a v d ě“ a že „nenásledují vymyšlených bájí“ (2 Petr 1,16).

Výlučnost Kristova misijního poslání a pozvání k spáse, adresované všem lidem, má smysl jen tenkrát, když je posláním pravdy a pozváním k pravdě, která je spolehlivá a svrchovaná.

Kristovi následovníci dodnes svědčí o tom, že pravda, zjevená v Ježíši Kristu, je kritériem všeho, co se za pravdu má pokládat. Pravda, oslovující nás z Písma, je pravdou, do které lidi přivádí Duch svatý podle Kristova zaslíbení: „Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí“ (Jan 8,32). Pravda Božího slova nás totiž umí udělat „moudrými ke spasení“.

Kéž nám Pán při studiu těchto úkolů pomůže pravdu Božího slova — toho psaného i toho vtěleného — hledat, poznat, poslušně následovat, milovat i zvěstovat.

Pravda vás vysvobodí

Zákl. verš: Jan 8,32

Pán Ježíš výstiženě projevils své pozemské poslání, když před Pilátem řekl: „Já jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší hlas můj.“ (Jan 18,37)

V dobách před Kristem se lidé marně ptali: „Co je pravda?“ Temnota přikrývala zemi a hustá mrákota národy. I obyvatelé Judstva byli ve tmě, přestože k nim promlouval Boží hlas. Pravda Hospodinova byla umlčena pověrou a tradicemi; spory, žárlivost a předsudky rozdělovaly Boží vyznavače. Bůh pak poslal učitele, který byl cestou, pravdou i životem. Pán Ježíš představil bohatou pravdu nebes, aby zářila uprostřed mravní temnoty a mrákoty země. Bůh se postaral, aby duchovní světlo zářilo z osobnosti Ježíše Krista.

Zjevením pravdy v Ježíši Kristu Bůh chce, abychom také my pravdu hledali jako skrytý poklad, poznali ji jako osvobozující moc, věřili jí a poslouchali ji, milovali ji a nepřestali o ní mluvit a vydávat svědectví. Takový je tedy obsah nejen dnešního úkolu, ale i úkolů ostatních v tomto čtvrtletí. Máme tedy:

1. Hledat pravdu

Jaké zaslíbení platí o duchovních hodnotách v Písmu všeobecně? Přísl 8,17; Mat 7,7.8

V Božím slovu jde o milostivou Boží výzvu, abychom Boží království hledali z celého srdce, pokud je den a abychom nepromeškali možnost opatřit si poklad, který ani mol ani rez neničí a zloději nekradou.

Jak se cítil Jeremiáš, když našel vzácný poklad Božího slova? Jer 15,16

V Božím slovu nalézáme pravdy, které jsou jako žíly zlata skryté pod povrchem. Tento skrytý poklad najdeme, budeme-li ho hledat tak, jako horník hledá ložiska drahocenné rudy. Důkaz pravdy Božího slova je v Slovu samém. Písmo samo podává klíč k porozumění. Duch Boží odkrývá naší mysli hluboký význam pravdy Božího slova. Bible je velkou učebnicí, zjevuje celou Boží vůli a je pravidlem života. Ti, kteří budou zkoumat Boží slovo, obdrží světlo. Každá rada Písma nám zjevuje Otce i Syna. Boží slovo nás může učinit moudré ke spasení, protože nám jasně zjevuje zásady spasení.

Z kterého Ježíšova podobenství se učíme, jakou cenu má pravda ztělesněná v Ježíši samém? Mat 13,45.46

Kristus sám je tou drahocennou perlou. V něm je všechna Boží sláva, je odrazem Otcovy lásky, pravým obrazem jeho osoby. V jeho charakteru je vyjádřena sláva Božích ctností. V Kristu nacházíme všechno, co uspokojí potřeby člověka jak v životě časném, tak i věčném. Náš Vykupitel je tak vzácnou perlou, že v porovnání s ní můžeme všechno ostatní pokládat za ztrátu.

2. Poznat pravdu

Jaké svědectví vydává ap. Jan o Ježíši Kristu jako o pravdě? Jan 1,14.17

Co je Božím přáním pro všechny lidi podle slov apoštola? 1 Tim 2,4

Bůh stvořil člověka s potřebou poznat pravdu a dosud mu umožňuje toto poznání. On, který na počátku přikázal, aby se ve tmě zaskvělo světlo, ochotně osvítl i naše srdce, aby se poznání Boží slávy zaskvělo v osobnosti Ježíše Krista. Ježíš Kristus je to pravé světlo, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět.

Co řekl Pán Ježíš ve známém rozhovoru s učedníky? Jan 14,6

Písmo potvrzuje, že v Ježíši Kristu přebývala všechna plnost božství tělesně. Sám o sobě Ježíš řekl, že je „cesta, pravda i život“, Kdo ho směl vidět, našel v něm cestu vedoucí k Otci. Kdo ho směl poznat, poznal v něm pravdu o všech důležitých otázkách týkajících se věčného života. V Ježíši Kristu totiž poznání pravdy znamená věčný život.

Jaký je výsledek poznání pravdy? Jan 8,32

Pán Ježíš přišel nejen zjevit velkou svrchovanou pravdu o Bohu a jeho věčný záměr s člověkem; on byl touto svrchovanou pravdou vtělenou v život, takže ji všichni lidé mohli poznat nejen v teorii, ale i prakticky. Ve svých projevech v kázání na hoře vyložil teorii a nechal ji znamenat v Písmu jako doprovod pravdy, kterou potvrdil vlastním životem.

3. Věřit pravdě

Co říká apoštol Jan o těch, kteří přijali Ježíše Krista? Jan 1,12

Co k tomu připomíná apoštol Jakub? Jak 1,18

Člověku nepomohou k poznání pravdy ani sebevětší přednosti, jestli nebude mít srdce ochotné přijat pravdu vírou a jestli se vědomě nezřekne každého zvyku a úkonu, který odporuje jejím zásadám. Tomu, kdo se takto odevzdá Bohu a s upřímnou vírou a touhou bude chtít pravdu nejen poznat, ale ji i v životě uplatňovat, tomu se stane spasitelnou mocí.

Jaké nebezpečí hrozí těm, kteří neuvěří v Ježíše Krista? Jan 8,24

Pánu Ježíši šlo o to, aby mu lidé věřili, že je Synem Božím a Spasitelem. Jestli ho neuznají, nemůže jim pomoci. Úspěch evangelia závisí na tom, zda Krista přijmeme. Často používáme slova textu Jan 3,16, ale zapomínáme na verš 18: „...kdo v něho nevěří, je již odsouzen; nebo nevěřil ve jméno jednorozeného Syna Bo-

žního.“ Je to tedy otázka života a smrti — vlastně věčného života a věčné smrti.

4. Poslouchat pravdu

Co bylo cílem Ježíšova pozemského života a jakou ozvěnu to má v nás vyvolat? Jan 18,37b

Nikdo nebude odsouzen, jestli upřímně věří i něčemu, co může být mylné. Ale odsouzen bude pro vědomé zavržení pravdy, nebo pro nedbalost vůči ní. Rozdíl mezi pravdou a bludem je rozdíl mezi životem a smrtí. Bůh požaduje, abychom rozumové schopnosti použili k hledání pravdy, k jejímu přínosu do pokladnice poznání a k jejímu použití v životním rozhodování.

Nesmíme přijímat nekriticky všechno, co nám lidé předkládají jako pravdu. Mnozí lidé k nám mohou přijít a tvrdit, že mají poselství od Boha. Buďme na stráži. Poznáme, co je pravda? Pán Ježíš nás varoval, že povstanou falešní proroci a svedou mnohé. My však nemusíme být svedeni, protože Písmo nám umožňuje poznat pravdu. Prorok řekl: „K zákonu a svědectví! Pakli nechtějí, nechať mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.“

Kdo nám podle slov Petrových pomáhá uposlechnout pravdu? 1 Petr 1,22

Duch svatý má uvádět křesťany do každé pravdy. On nám zjevuje nebeské věci a vstěpuje je do srdce jako živou a působivou sílu. Tyto pravdy máme potom uvádět do každodenního života. Jsou to pravdy sahající k nebesům a obsahující celou věčnost. Jejich oživující vliv má pronikat naši zkušenost a všechno v našem životě. Přijmeme-li pravdu do srdce, usměrní naše touhy, očistí naše myšlenky, zjemní cit, oživí duchovní schopnosti a vyvolá více soucitu a lásky.

Co budou dělat lidé posledních let? 2 Tim 4,4

5. Milovat pravdu

Která slova Písma výstražně připomínají věřícím důležitost lásky k pravdě zvláště před příchodem Páně? 2 Tes 2,11-12

Apoštol Pavel poukazuje na základní příčinu duchovní slepoty těch, kteří měli příležitost získat duchovní zrak: „Nepřijali lásku k pravdě“. Nejdůležitější je postoj, který zaujíme k pravdě. Milujeme pravdu, kdekoli se s ní setkáme, anebo se nad ní rozhořčujeme a zavrhuje-me proto, že ukazuje na naše nedokonalosti? Smí pravda vyžadovat, abychom změnili svoje vyznání a svoje jednání? V nebi není místa pro ty, kteří pravdu nemilují.

Bůh nikoho nenutí pravdu přijmout. Jestli se však člověk rozhodne zavrhnout ji, pak se současně rozhoduje přijmout lež. Bůh dovoluje, aby byli svedeni lidé, kteří se dobrovolně rozhodli pro duchovní slepotu a ponechává je jejich vlastnímu rozhodnutí.

Jak výstižně rozlišil Pán Ježíš lásku k pravdě od lásky k lidským výmyslům? Mar 7,6—9

Pán Ježíš zde zdůrazňuje tutéž pravdu, kterou později vyjádřil apoštol Pavel, že to nejdůležitější při poznání pravdy je milovat ji, toužit po ní, přijat ji radostně a vážit si ji, a to ne vedle lidských tradic a příkazů, ale výhradně jen ji z celého srdce. Pán Ježíš zde upozorňuje, že právě náboženství nespočívá ve formalismu a v ustanoveních, ale v přijetí Božího jednání. To platí především, když se jedná o úctu vůči těm lidským ustanovením, které pravdu spíše zatemňují, než aby ji zjevili. Některé lidské nápady a tradice vyvyšují člověka a vedou ho k tomu, aby zapomněl na Boha, anebo zlehčoval to, co Bůh výslovně přikázal.

6. Mluvit pravdu

Jak je důležité mít poklad Boží pravdy v srdci? Luk 6,45

Každý křesťan je povolán, aby jiným zvěstoval nevystižitelné bohatství v Kristu. Proto by se měl snažit o dokonalost v řeči. Boží slovo by měl zvěstovat tak, aby pronikalo k lidským srdcím. Bůh nechce, aby jeho pomocníci byli nějak ledabylí. Přeje si, aby proud Božího požehnání určený světu člověk neoslaboval nedokonalou mluvou.

Co podle slov apoštola pomáhá k vzrůstu v lásce? Ef 4,15

Každý kazatel a každý učitel by měl pamatovat na to, že lidem přináší poselství, v kterém jsou zahrnuty zájmy věčnosti. Zvěstovaná pravda je bude soudit v onen velký den posledního účtování. Na některé lidi působí způsob, jakým se zvěstuje slovo Boží. Proto je třeba volit slova tak, aby zaujaly mysl i srdce. Je třeba mluvit pomalu, zřetelně a důstojně s celou vážností, jak si to vyžaduje závažnost poselství.

Jaké má trvání pravda Hospodinova? Žalm 117,2

2. úkol — dne 11. července 1981

„Tvůj zákon je pravda“

Zákl. verš: Žalm 119,142.151

Zákon nebyl vydán jen a výhradně pro Židy. Bůh je poctil tím, že je učinil strážci a opatrovníky svého zákona. Zákon však měl být zachován pro celý svět jako svatý odkaz. Příkázání desatera jsou určena pro veškeré lidstvo a byla dána pro všechny lidi, aby se z nich učili a řídili se jimi. Deset krátkých příkázání, obsažených a směrodatných, obsahují povinnosti člověka k Bohu a k bližnímu. Všechna příkázání vycházejí z velké základní zásady lásky: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého

srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši síly své, i ze vši mysli své, a bližního svého jako sebe samého.“ V deseti přikázáních jsou tyto zásady rozvedeny a přizpůsobeny lidským podmínkám a poměrům.

Z někdejšího svého otrockého postavení byli Izraelci povýšeni nad všechny národy a stali se předmětem zvláštní péče Krále králů. Bůh je vyčlenil z ostatního světa, aby jim mohl svěřit svaté poslání. Učinil z nich strážce svého zákona. Podle záměru Božího měli Izraelci zachovat pro lidstvo znalost Boha. Tak jako mělo nebeské světlo zářit světu, který byl zahalen tmou, tak měl být slyšen hlas vybízející všechny národy, aby se odvrátily od modlářství a sloužily živému Bohu. Zachovají-li Izraelci věrnost svému poslání, stanou se mocnými na světě. Bůh bude jejich ochranou a povýší je nad všechny ostatní národy. Skrze ně bude světu zjeveno světlo a pravda Boží. Pod moudrou a svatou vládou Boží budou příkladem celému světu, že uctívání Boha je nadřazeno všem formám modloslužebnictví.

1. Desatero

Čím projevil Pán Bůh přednost svému vyvolenému lidu? Řím 3,1.2; Nehem 9,13.14

Krátce po tom, co se Izraelští utábořili u Sinaje, byl Mojžíš vyzván, aby vstoupil na horu a setkal se tam s Bohem. Mojžíš vystoupil sám po strmé, neschůdné stezce a přiblížil se k oblaku, který označoval přítomnost Boží. Izrael se nyní měl dostat do úzkého a zvláštního vztahu k Nejvyššímu — měl být postaven jako církev a jako národ pod vládu Boží.

V jaké podobě oznámil Bůh zásady své vlády? 5 Moj 4,12.13 — (srovnej 2 Moj 20,1—17)

První deska s obsahem prvních čtyř přikázání vyjadřuje úctu, kterou máme vzdávat jedině Bohu. Druhá deska s obsahem šesti přikázání obsahuje naše mravní po-

vinnosti k bližnímu. Na obou těchto deskách máme jasně vyloženy naše povinnosti k Bohu i k lidem.

2. Jedinečnost Božích přikázání

Čím Bůh naznačil jedinečný charakter desatera? 2 Moj 24,12; 5 Moj 5,22

Hospodin nepsal své přikazy jen paměti svého národa, který tak lehce zapomínal na jeho požadavky, ale napsal je na kamenné desky. Zákon měl Izraelci zabránit, aby nesměšoval pohanské tradice s posvátnými předpisy Božími a zaměňoval si Boží požadavky s ustanoveními, které se vytvořily mezi lidmi.

Jakým zaslíbením podepřel Pán Bůh záměr se svým vyvoleným lidem? 2 Moj 19,5.6

Bůh je vyvedl k Sinaji, kde jim zjevil svou slávu, dal jim svůj zákon a slíbil jim velká požehnání pod podmínkou, že ho budou poslouchat.

3. Zákon platný od počátku

Co nám dokazuje, že lidé už znali mravní zákon před jeho napsáním na Sinaji? 1 Moj 26,5

Boží zákon je opisem Božího charakteru. Člověk ho dostal na začátku jako normu mravnosti. Na Sinaji byl tento zákon vydán vlastně podruhé.

Principy zdůrazněné v mravním zákonu — desatera — jsou věčné. Stvořitel dal tyto zásady do srdcí našich prvních rodičů při stvoření. Na Sinaji vyjádřil tyto zásady v podobě deseti přikazů, které odpovídají situaci člověka v jeho padlém, hříšném stavu. Bůh tato přikázání vyjádřil svým vlastním hlasem a napsal je svým vlastním prstem na dvě kamenné desky.

Uveď příklady odsouzení pro neposlušnost zákona! 1 Moj 3,6.16—19; 4,10—12

Od samého začátku velkého sporu v nebi má satan v úmyslu převrátit zákon Boží. Aby dosáhl tohoto cíle,

vzbouřil se proti Stvořiteli, a ačkoliv byl proto vyhnán z nebe, pokračuje v tomto boji na zemi. Cílem, ke kterému stále směřuje, je oklamat lidi a svést je k tomu, aby přestupovali zákon Boží.

4. Měřítko spravedlnosti

Jak vyjádřil Pán Ježíš svůj vztah k zákonu? Mat 5, 17–19

Spasitelova smrt ukončila platnost zákona o obřadech a symbolech, avšak ani v nejmenším neubrala na závaznosti zákona mravního. Právě naopak; skutečnost, že Kristus musel zemřít, aby usmířil Boha za přestoupení tohoto zákona, dokazuje, že zákon je neměnný.

Co je důkazem zachování přikázání? Jan 15,14

V dnešním světě jsou jen dvě třídy lidí a jen dvě třídy přijdou na soud — ti, kteří přestupují zákon Boží a ti, kteří ho poslouchají. Kristus nám dává pravidlo, na základě kterého se můžeme přesvědčit o naší věrnosti nebo nevěrnosti. Říká: „Když mne milujete, zachovávejte moje přikázání.“

5. Kdo to dokáže?

Jaký příklad nám dal Pán Ježíš? Jan 15,10

Celý život a učení Ježíše Krista byly v úplném souladu s mravním zákonem. On obhájil tento zákon, potvrdil jeho platnost a zvelebil ho dokonalou poslušností. Jeho příklad a vzor jsou pro jeho následovníky závazné. Boží mravní zákon bude napsán v jejich srdci i mysli. Všichni ti, kteří byli skutečně obráceni a z milosti spaseni, budou mít největší radost v ochotném poslouchání Boží vůle vyjádřeném v mravním zákonu, protože uznáváním jeho autority uznávají autoritu jeho původce, Ježíše Krista.

Jaké svědectví vydal apoštol Pavel o platnosti zákona v životě víry a milosti? Řím 3,31

I věřícím lidem často uniká nejen obsah, ale i souvislost zákona a milosti. Dávají totiž do protikladu to, co v Božím řádu patří nerozlučně k sobě. Milost je Boží přízeň poskytnutá tomu, kdo přestoupil Boží zákon. Kdyby se zákon mohl změnit nebo zrušit, nebylo by třeba milosti. Zákon a milost nestojí proti sobě a navzájem se nevyklučují. Milost nabízí záchranu před trestem přestoupení zákona. Milost zachovává čest a majestát Božího zákona a umožňuje život těm, kteří přestoupili zákon a vzbouřili se proti vládě nebes. Milost neosvobozuje od zákona, ale od trestu za přestoupení zákona. Milost spolupracuje se zákonem.

Co o tom čteme ještě u apoštola Jakuba? Jak 2,8–12

6. Zákon v posledních dnech

Jaký bude postoj věřících k zákonu před druhým příchodem Páně? Zj 14,12; 2 Tim 3,1–5

Bližíme se ke sklonku pozemských dějin. Bůh vyzývá všechny, aby vyvýšili prapor s nápisem „Zde jsou ti, kteří zachovávají Boží přikázání a mají víru v Ježíše“.

Jaká odměna čeká ty, kteří z milosti zůstanou věrni Bohu a jeho zákonu? 1 Kor 2.9

Zásady, které byly člověku oznámeny v ráji jako slavný zákon života, budou existovat beze změny v ráji obnoveném. Když na obnovené zemi rozkvete Eden, budou všichni poslouchat Boží zákon lásky.

Biblický den odpočinku

Zákl. verš: 2 Moj 20,8—11

Pravdu o skutečném dni odpočinku se dovídáme jedi-
ně z Písma, zdroji pravdy, základu víry a života pro lid
Boží. Důsledná věrnost Písmu vyžaduje, abychom pozna-
nou pravdu i v tomto ohledu uváděli v život, i kdyby-
chom při této věrnosti měli být v menšině. Čtvrté při-
kázání Božího neměnného zákona vyžaduje zachovávání
7. dne, soboty. Toto posvátné ustanovení je zároveň pa-
mátkou stvoření, znamením posvěcení a symbolem odpo-
činku věřícího od vlastních hříšných skutků, jakož i vstu-
pem do odpočinku duše, který Ježíš Kristus zaslíbil těm,
kteří přijdou k němu.

1. Památka stvoření

Co čteme hned na začátku Písma o dni odpočinku?
1 Moj 2,1—3

Den odpočinku je jedním z vzácných Božích darů člo-
věku. Sám Stvořitel ho určil jako památník a pečeť svého
dokončeného stvoření. Musel to být jistě krásný den, ten
sedmý, když Pán Bůh po šesti stvořitelských dnech odpo-
činul od všeho, co konal. Noční oblohu zdobily tisíce svě-
tel. Nebesa i země zvěstovaly Stvořitelovu slávu, moc a
lásku. Boží dobrota jako by už nemohla udělat víc pro
člověka.

Kde jinde v Písmu je sobota uvedena v souvislosti s do-
končeným stvořením a Božím odpočínutím? 2 Moj 20,
8—11

Pán Bůh posvětil sedmý den, protože v tento den od-
počinul (hebrejsky „skončil“, „přestal“ tvořit). Jeho od-

počinek byl přípravou na to, aby požehnal a posvětil, tj. oddělil sedmý den týdne jako den Páně pro člověka. Slovo „sobota“ pochází z hebrejského výrazu „šabbat“, tj. „odpočinout“.

Pán Bůh dal lidem zemi a teď jim dal i kus nebe. Jednou týdně zavítalo nebe na zemi. Jednou týdně se měl Bůh zvláště setkat se svými dětmi. Jednou týdně měl mimořádný nebeský pokoj pozdravit celé stvoření. Sedmý den, který přicházel od Boha, měl přinášet člověku odpočinek, pokoj a požehnání. Měl spojovat nebe se zemí a člověka s Bohem. V onu první sobotu byl Bůh na zemi spolu s člověkem a tehdy „prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží“ (Job 38,7).

Cím měla zůstat sobota provždy? 2 Moj 31,15–17

Pán říká, že sedmý den, sobota, je znamením mezi ním a jeho lidem, protože v šesti dnech stvořil svět a sedmého dne odpočinul. Správné zachování soboty je jedním ze způsobů, jak máme uctívat a oslavovat svého Stvořitele.

2. Znamení posvěcení

Co budou vědět ti, kteří správně zachovávají sobotu Hospodinovu? 2 Moj 31,13; Ezech 20,12

Sobota, kterou svět dostal jako znamení Boha-Stvořitele, je také znamením Boha-Posvětitel. Moc, která všechno stvořila, je mocí, která obnovuje člověka k obrazu Božímu. Kdo posvěcuje sobotu, tomu je znamením posvěcení. Jádrem sobotní pravdy je Kristus, náš Spasitel a Vykupitel.

Kde učí Starý zákon, že stvoření a spasení je dílo jednoho a téhož Pána? Iz 44,24

Odkud víme, že Kristus-Spasitel je i Stvořitelem všeho? Kol 1,13–16

Kristova sobota je symbolem jeho lásky k nám jako našeho Tvůrce — Spasitele. Právě zachování soboty je tedy poutem lásky, spojující věřící s jejich Pánem. Přináší

nám radost a potěšení. Snažit se zachovávat sobotu bez Kristovy lásky v srdci je pro člověka nepřijemným omezením a přítěží.

3. Symbol odpočinku od hříchu

Co je znamením Kristova odpočinku pro věřícího? Mat 11,28; Žid 4,4.9.10

Po pádu do hříchu Pán Bůh člověka neopustil. Dosud se stýká se svými dětmi, dosud jim posílá své sobotní požehnání s odpočinkem pro unavené, pokojem pro ztrápené a útěchou pro zarmoucené a trpící. Bůh má stále své poselství pro válkami zmítaný svět, pro srdce ustrašené očekáváním toho, co má přijít na zemi, pro osiřelé, kteří nařikají nad ztrátou svých milých a pro lidi zmítané hříchem a toužících po pokoji. Země může dunět ozvěnou kanonád, poslové zkázy mohou naplňovat ovzduší, přesto však slunce svítí dál a hvězdy sledují svůj určený běh a Pán Bůh dosud vládne. V určený čas promluví a nebude mlčet. Uslyší ho všechny národy země.

Na která slova Pána Ježíše se přitom smíme spolehnout? Mar 2,27 28

Do Kristova odpočinku vchází opravdově v sobotu jen ten, kdo se nesnaží o záchranu vlastními skutky. Místo toho nechává působit Kristovo dílo ve svém srdci, a to před Bohem platí. Právě zachovávání soboty znamená, že tentýž Kristus, který odpočinul sedmého dne, duchovně obnovil věřícího, který se stal novým člověkem, a dává mu svůj odpočinek.

4. Symbol věčného odpočinku

Z kterých slov Písma vyrozumíváme, že sobota přesahuje hranice časnosti a je zaměřena do věčnosti? Iz 66, 22.23

Na nové zemi budou vykoupení světit sobotu po celou věčnost. Když srovnáme 1 Moj 2,1—3 s Iz 66,22.23 po-

známe, že sobota překlenuje časovou propast, která dělí první stvoření od budoucího nového stvoření. Sedmý den je tedy Kristovou sobotou pro jeho lid ve všech dobách.

Jaké napomenutí nám dává Písmo vzhledem k perspektivnímu duchovnímu odpočinku ve věčnosti? Žid 4,11

Každá sobota nám přináší dvojí radostný výhled. Připomíná nám dobu, kdy země byla dokonalá a všude vládlo štěstí. Ukazuje i do budoucna, kdy země bude zase dokonalá a plná věčné blaženosti.

5. Správné zachovávání soboty

Co udělal jeruzalémský vládce Jeremiáš na ochranu soboty? Neh 13,19

Sobotu správně nezachováváme, jestli ji nezačneme světit při západu slunce. Není lepšího způsobu jak chránit meze sobotního dne, než od západu slunka v pátek do západu slunka v sobotu. Při západu slunka v pátek by se měla shromáždit k pobožnosti celá rodina. Při západu slunka v sobotu je dobré děkovat Bohu za požehnání uplynulého dne a prosit Boha o zvláštní pomoc pro všední život příštího týdne, pokud znovu nezavítá sobota po pátečním západu slunka.

Z kterých slov Písma poznáváme, že pátek je dnem přípravy na sobotu? Mar 15,42; Luk 23,54—56; 24,1

Tyto texty jsou v Novém zákoně důkazem, že pátek „den před sobotou“, je dnem přípravy k zachovávání soboty. Jestli si určité záležitosti nevyřídíme v pátek, nemůžeme správně zachovat sobotu.

Jak poukázal za starodávna Pán svému lidu na tuto povinnost? 2 Moj 16,22—28

Správná příprava v pátek nám dovoluje radostně uvítat nejen začátek soboty, ale prožít ji celou k chvále Boží v radostném společenství věřících.

6. Slavné zaslíbení

K jaké radosti nás Pán povolává každou sobotu nejen jednotlivě, ale i společně, jako svůj lid? Iz 58,13.14; 3 Moj 23,3

Často ani nevystihneme duchovní užitek z obecnství s Bohem a z poznávání jeho nekonečné lásky zjevené v Ježíši Kristu. Duchovní společenství věřících je požehnanou zkušeností, která dodává víře a naději nové podněty ke skutkům lásky. Je to nepřeborné bohatství, ke kterému nás každá sobota zve. Sobota pozdvihuje člověka z přízemní existence na rovinu duchovní. Souvislost soboty s Božím stvořením pomáhá člověku pochopit otázku jeho původu. Člověk není dílem náhody. Je svobodnou bytostí stvořenou pro společenství s Bohem i s lidmi.

Sobota dává člověku odpověď i na otázku, týkající se smyslu jeho života. Sobota poukazuje na posvěcení, obnovu člověka k Božímu obrazu. To je cíl a smysl života věřícího člověka. Na otázku: „Co je po smrti?“ odpovídá sobota poukazem na druhý příchod Kristův, kdy nastane ta pravá sobota, odpočinek nejen od všeho hříchu, ale i od jeho smrtelných následků. Sobota nám připomíná ztracený ráj a mluví o obnoveném pokoji skrze Spasitele Je ozvěnou jeho pozvání: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vám odpočinutí dám“. Nepochybujeme o pravdivosti Ježíšových slov, že „sobota byla učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu“.

Starozákonní pozadí evangelia

Zákl. verš: 2 Moj 25,8

Vysvoboditelský zásah Boží vedl Izraelce z egyptské ciziny do zaslíbené vlasti. Mojžíš, kterého ustanovil Bůh vůdcem, měl postavit svatostánek, v kterém Hospodin chtěl přebývat zvláštním způsobem uprostřed svého lidu. Náboženský život Izraelců ohrožovaly dvě nebezpečí: mnoho-božství a modloslužba. Je známo, že Izraelci často podléhali těmto pokušením i přesto, že jim Bůh dal desatero. Izraelská svatyně, nejdříve přenosná a později stabilní v podobě chrámu, existovala až do svého zničení v r. 70 po Kristu. Izraelcům měla zvláštním způsobem připomínat svatou přítomnost Hospodinovu.

1. Izraelský svatostánek

K jakému účelu byla postavena pozemská svatyně a podle kterého plánu měla být vybudovaná? 2 Moj 25,8; Žid 8,5

Podrobný popis Mojžíšovského svatostánku najdeme v 2 Moj 25 — 40 a stručně v Žid 9,1—10. K pozemskému svatostánku patřilo především nádvoří (2 Moj 27, 9—19) s oltářem pro zápaly (v. 1—18) a s umyvadlem (2 Moj 30,17—21). Oltář zápalů připomínal nutnost odčinění hříchů. Umyvadlo symbolizovalo očistění, které musí předcházet službu.

Co bylo ve druhém oddělení svatyně? 2 Moj 26,33—40; 2 Moj 30,1—10

Druhým oddělením byla svatyně, kde stál stůl s tzv. chleby předložení, svícen a oltář. Stůl s posvátnými chleby naznačoval duchovní pokrm Božího lidu a svícen zná-

zorňoval světlo Božího zjevení, které měl Izrael šířit do celého světa. Oltář byl symbolem modliteb a chvalořečení svatých.

Co čteme o třetím oddělení svatostánku? 2 Moj 26,33.34; 2 Moj 25,10—22

Třetím oddělením svatostánku bylo oponou oddělené místo zvané svatyně svatých, kde byla truhla smlouvy. V ní byly desky zákona. Truhlu pokrývalo víko zvané slitovnice, na které stáli umělecky zhotovení dva cherubové. Truhla smlouvy symbolizovala svědomí, do kterého Bůh napsal svá přikázání a ve kterém chce přebývat. Vnitřek svatostánku tedy představuje cestu hříšníka od smíření ke chvalořečení a k obecnství s Bohem.

2. Kněží

Jaký smysl mělo přednostní postavení kněží ve společenství Božího lidu? 3 Moj 10,3

Které pokolení si vyvolil Pán a kterou rodinu z něho určili pro službu ve svatyni? 4 Moj 3,6; 18,1

Mezi národy si Bůh vyvolil Izraelce jako kněžský lid. Ze dvanácti kmenů Izraele oddělil pokolení Lévi pro službu ve svatyni. Z tohoto pokolení Áronovu rodinu posvětil pro bohoslužbu a z jeho potomků pocházel i nejvyšší kněz.

Jakou dvojí úlohu měli kněží mezi Božím lidem? 5 Moj 33,10

Hlavní povinností kněží bylo zastupovat lid před Bohem. Posvátnost tohoto úřadu zmocňovala kněze konat orodovnickou a obhajobnou službu ve prospěch lidu. Smiřující služba, která se konala ve svatyni, umožňovala setkání Boha s lidem.

Kromě prostřednického poslání měl kněz ještě za úkol vyučovat lid zákonu (3 Moj 10,11). Byl tím vlastně vyslancem a zástupcem Božím před lidem (Mal 2,7). To vyplývá z Mojžíšova požehnání proneseného nad pokolením Lévi (5 Moj 33,10).

3. Oběti

Jaké oběti rozeznáváme v izraelské službě ve svatyni?

V izraelské obětní službě rozlišujeme oběti nekrvavé a krvavé. Nekrvavé oběti z mouky, oleje a kadidla symbolizovaly oběť, kterou věřící přináší Bohu za svůj život, zpřijemněnou pokorou srdce, pomazáním z výsosti, vůní Kristových zásluh a duchem vděčnosti (viz 3 Moj 2).

Mezi krvavé oběti patřila oběť za hřích (3 Moj 4; 5,14), oběť za vinu (3 Moj 5,14 — 6,7), oběť zápalná (3 Moj 1) a oběť vděčnosti (3 Moj 3).

V obětech šlo hlavně o smíření, které umožňuje přístup ke trůnu milosti, poděkování za získané dobrodiní, nové posvěcení života Bohu. A takový je pravý smysl Kristovy oběti: smiřuje nás s Bohem, zprostředkovává nám jeho milost a umožňuje naše odevzdání se Bohu.

4. Každodenní oběti

Jak se jmenovaly oběti, které můžeme označit za jádro izraelské bohoslužby? 4 Moj 28,3—8; Žid 9,6

Každodenní oběti, přinášené ráno i večer po celý rok, byly hlavní náplní izraelské bohoslužby. Od pomazání svatyně a kněží v době Mojžíšově až po zničení izraelského chrámu — s výjimkou doby od zboření Šalomounova chrámu až po vysvěcení chrámu Zorobábele — každodenní oběti, o kterých se zmiňuje epištola k Židům, se konaly podle popisu ve 4 Moj 28,3—8.

V sobotu nebo ve slavnostní chvíli se vedle pravidelných obětí konaly ještě i zvláštní bohoslužby. Všechny předobrazné oběti poskytovaly starému Izraeli právě to, co skutečná oběť Kristova připravila později pro odpuštění hříchů a pro spasení všech, kteří přicházejí k Bohu. Ranní i večerní oběti oznamovaly cestu vysvobození z hříchu a z otroctví nepravosti.

5. Den smíření

Jaká zvláštní bohoslužba byla přikázána na den očišťování? 3 Moj 16,29.30

Hříchy, které byly „odloženy“ během roku a které se „nahromadily“ na svatém místě, nutně vyžadovaly všeobecné očištění svatyně na konci roku. Verš 29 naznačuje pocity Izraelců v Den smíření. Službu tohoto dne popisuje 3 Moj 16. Obětní obřad Dne smíření zahrnoval pravidelnou oběť ranní, oběť za velekněze a za jeho dům, oběť zvláště určeného kozla za lid (druhý kozel byl vyhnán na poušť) a pravidelnou oběť večerní (2 Moj 29,38.39; 4 Moj 28,4; 3 Moj 16,3.6.15).

Vysvětlí význam dvou kozlů v tomto slavnostním obřadu!

Dva kozlové měli v celém obřadu největší význam. Jeden jako oběť za hřích, druhý jako symbol vyhlazení hříchu. Los určil, který z obou kozlů bude obětován Hospodinu a který Azazelovi, Hospodinovu odpůrci. Krev kozla určeného Hospodinu přinesl velekněz do svatyně svatých. Tam pokropil slitovnici truhly obsahující desky zákona, toho zákona, který protestoval proti nepravostem Izraele a který žádal spravedlivý trest pro viníky. Tak byla symbolicky smířena věčná spravedlnost.

Co se stalo s druhým kozlem? 3 Moj 16,21.22

Odpuštěné hříchy byly obrazně vloženy na druhého kozla a s ním poslány na poušť k Azazelovi, který nepohybně představoval satana, původce zla a hříchů, ke kterým se mu podařilo svést Izraele. Ježíš Kristus, původce smíření člověka s Bohem, trpěl za hříchy jiných. Satan, původce všeho zla, bude nakonec trpět za vlastní nepravost a její následky. Obřadem Dne smíření byla pozemská svatyně symbolicky zbavena hříchů a očištěna. Tak byla výstižným předobrazem smiřující a očištné služby pravé svatyně v nebesích.

6. K poučení

Jakou radu dává apoštol Pavel ohledně předobrazných věcí věřícím do konce věků? 1 Kor 10,11

Z nahledu novozákonních výroků poznáváme, že pozemská svatyně vyvoleného lidu i s bohoslužbou měla pro svou časnost jen symbolický význam a byla předobrazem s naučným posláním. Spásný Boží plán připomínal po staletí nejen pravého Beránka Božího, ale i pravého velekněze. Tento plán čeká na svoje vyvrcholení ve druhém adventu. Pro svůj poučný obsah zasluhuje si toto téma naši soustředěnou pozornost. Vždyť jde o starozákonní evangelium, radostnou zvěst o spasení hříšníka z dob dávno před Kristem.

5. úkol — dne 1. srpna 1981

Obraz a skutečnost

Zákl. verš: Žid 8,1.2

Boží svatostánek v nebesích, o kterém mluví apoštol Pavel v Žid 8 a dále, je skutečnou svatyní, jejímž předobrazem byla svatyně pozemská. V této nebeské svatyni je služebníkem Pán Ježíš jako náš velekněz. Kněžská služba našeho Pána je skutečností, jejímž předobrazem byla služba židovských kněží ve Starém zákoně. Svatyní, ve které se mělo začít očišťování na konci 2.300 dní (z Dan 8,14), je právě nebeská svatyně. Její očišťování začíná vstupem Krista jako velekněze do nebeské svatyně, symbolizované v pozemské službě očišťování svatyně v Den smíření. To začalo v nebeské svatyni r. 1844. Skončení této činnosti znamená konec Boží milosti pro lidi. Dříve než začneme zkoumat texty Písma o nebeské svatyni, mu-

síme upozornit, že si ji nepředstavujeme jako budovu z kamene, cihel a malty, tedy nějak hmotně, ale ani ji nepokládáme za neskutečnou mystickou vidinu. V epištole Židům čteme totiž, že náš velekněz Ježíš Kristus je služebníkem „svatyně, a pravého toho stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk“. O podobě, rozsahu a uspořádání víme jen to, co nám zjevuje Písmo. Nezapomínejme, že pozemský svatostánek byl zhotoven „podle vzoru“. Apoštol Jan se zmiňuje, že v nebi viděl hořet „sedm světél“, dále „oltář“ a „kadidelnici“, „svatyni stánku svědectví v nebi“ (Zj 15,5) i „truhlu jeho smlouvy“ (Zj 11,19). Proto věříme, že skutečnost svatostánku v nebi je víc než jen představa.

1. Zánik pozemské svatyně

Co se stalo v jeruzalémském chrámu, když Pán Ježíš zemřel na kříži? Mat 27,50.51.

Když se nad zástupy rozlehl výkřik „dokonáno jest!“, kněží konali službu v chrámu. Byla to doba večerní oběti. Lidé pozorovali průběh obřadu. Země se však chvěje, protože se blíží Pán. Vnitřní opona chrámu se trhá, neviditelná ruka odhaluje lidem místo, které bylo kdysi naplněno přítomností Boží. Při smrti Božího Syna se předobraz setkává se skutečností. Zdálo se, jakoby promluvil živý hlas: „Teď se skončily všechny obřady a oběti za hřích. Syn Boží přišel, jak bylo předpověděno.“

Jak vztahoval Pán Ježíš Danielovo proroctví na novozákonní dobu a jaké zvláštní proroctví o chrámu vyslovil on sám? Mat 24,1.2.15–18; Luk 21,20.21

Všechny Kristovy předpovědi o zničení Jeruzaléma se naplnily doslova. Brzy po zničení chrámu padlo celé město do rukou Římanů. Město i chrám byly zbořeny do základů a místo, na kterém stál chrám, bylo oráno jako pole.

2. Nebeská svatyně

Co čteme o službě pozemských kněží a co je psáno o časnosti pozemské svatyně? Žid 8,4.5; 9,1—9

Do které doby nebyla zjevena cesta k nebeské svatyni a jak nazývá apoštol stánek spojený s trůnem v nebi? Žid 9,8; 8,1.2

Zde je nám zjevena svatyně nové smlouvy. Svatyni pozemskou postavil člověk, Mojžíš. Tuto svatyni však postavil Pán, nikoli člověk. V pozemské svatyni konali službu kněží; v nebeské svatyni koná službu náš velekněz, Kristus. Pisatel listu Židům píše, že kněží, kteří obětovali podle zákona, sloužili podle obrazu nebeské svatyně a že Kristus nevešel do svatyně rukou udělané, ale do samého nebe, aby byl před Bohem jako náš zástupce. Svatyně v nebesích, ve které Kristus koná za nás službu, je slavným originálem a svatyně, kterou postavil Mojžíš, byla jeho kopíí.

3. Náš velekněz

Jaký je rozdíl mezi kněžími v pozemské svatyni a knězem — Ježíšem Kristem — ve svatyni nebeské? Žid 7, 23—25

Kristus je služebníkem pravého stánku, velekněz všech, kteří v něho věří, jako svého osobního Spasitele.

Čeho musel být Syn Boží účasten, když se měl osvědčit jako kněz? Žid 2,14a. 16.17

Ježíš Kristus byl ve všem spoluúčastníkem svých bratří. Potřeboval jídlo i osvěžující spánek. Děлил se o lidské starosti. Zůstal však neposkvřeným Synem Božím. Lidství Syna Božího je zlatý řetěz, který nás spojuje s Kristem a skrze Krista s Bohem. Kristus byl skutečným člověkem. Podal důkaz své pokory tím, že se stal člověkem. Byl však Bohem v těle. Buďme však opatrní, když přistupujeme k otázce Kristovy přirozenosti. Nepředstavujme ho lidem jako člověka se sklony k hříchu.

4. Kristovo velekněžské dílo

Jakou službu začal vykonávat Kristus po svém nanebevstoupení? Žid 7,25; 9,24; 10,12

Kristus se stal na Golgotě obětním beránkem starozákonní služby na smíření všech hříšníků s Bohem. Teď koná v nebesích službu, kterou v pozemské svatyni konali kněží. Jeho jediná smiřující oběť nám ustavičně přináší nekonečné dobrodiní.

Jakou působnost má Ježíšova krev v porovnání s krví obětních zvířat? Žid 9,13.14

Kristus dodnes koná za nás službu v nebeské svatyni. Je však málo těch, kteří skutečně chápou, že náš velekněz předkládá Otci svou vlastní krev, a pro hříšníka, který ho přijímá za svého osobního Spasitele, žádá milost, která je odměnou za jeho oběť. Smiřující oběť nebeského Prostředníka je pro náš hřích podstatně důležitá. Ježíš předkládá v Boží přítomnosti za nás svou prolitou krev.

5. Kristova přímělná služba

Který starozákonní obraz vystihuje odvěký spor žalobce a těch, kterých se Kristus stal obhájcem? Zach 3,1—5

Kristus vzal na sebe odpovědnost každého člověka na zemi. Stojí v Boží přítomnosti a jakoby říkal: „Otče, beru na sebe vinu tohoto člověka. Kdyby ji měl nést sám, musel by zemřít. Moje krev ho očišťuje od každého hříchu. Dal jsem svůj život za hříchy světa.“ Když přestupník Božího zákona uvidí v Kristu svou smiřující oběť, když uvěří Kristu, který nás očišťuje od každé nepravosti, pak Ježíš za něho neumřel zbytečně.

V jaké souvislosti je podle epístoly k Židům Kristova služba a spása člověka? Žid 7,25

Kristova přímělna za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatnou součástí plánu vykoupení, jakou byla jeho smrt na kříži. Svou smrtí zahájil Kristus dílo, aby je po svém zmrtvýchvstání, když vstoupil na nebesa, do-

končil v nebi. Musíme ve víře proniknout za oponu, „kam jako předchůdce za nás vstoupil“. Tam se obrátí světlo z kříže Golgoty.

6. Přistupujme směle

K čemu nás nabádá apoštol v epištole k Židům? Žid 10,21–24

Učení o nebeské svatyni není jen nějakou teorií. V 19. v. je naznačen přechod z učení k jeho uplatnění v životě. Apoštol vyzývá čtenáře, aby přijali přednosti a z toho i vyplývající odpovědnosti.

Jaké napomenutí nacházíme ve verších 22–25?

1. Když máme Zástupce u Otce v lidské přirozenosti, „přistupujme“ a vezměme požehnání, která se nám miloslivě nabízejí.
2. Druhé napomenutí směřuje k utvrzení naší naděje v Boží zaslíbení a spasení.
3. Třetím napomenutím je výzva k vzájemné duchovní ohleduplnosti, abychom se rozněcovali k lásce a k dobrým skutkům.

6. úkol — dne 8. srpna 1981

Boží varovné poselství

Zákl. verš: Zj 14,6

V Písmu je mnoho příkladů o tom, jak „před příchodem zlého bývá vychvácen spravedlivý“ (Iz 57,1). Pán Bůh totiž „nečiní nic, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům“ (Amos 3,7).

Ježíš Kristus upozornil své učedníky na varovná znamení, která budou předzvěstí jeho druhého příchodu. Při-

pomíná: „Tak i vy, až toto všechno uvidíte, vězte, že je blízko, přede dveřmi“. Věřící v každé době měli chodit ve světle naděje na druhý příchod Páně a žít v připraveném očekávání. Křesťanům v Tesalonice Pavel píše: „Vy však, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj“ (1 Tes 5,4).

Věříme, že Bůh v době soudu se stále stará o lidstvo a napomíná ho. Posílá mu zvěst o druhém příchodu Páně. Ve Zj 14 toto dílo znázorňují tři andělé. Trojandělské poselství vede k reformě, která má připravit lidi na setkání s Kristem při jeho příchodu.

1. Věčné evangelium

Co viděl Jan ve vidění podle jeho vlastního svědectví? Zj 14,6a?

Anděl s věčným evangeliem představuje Boží posly oznamující poslední varování každému národu. Výraz „po prostředku nebe“ znamená Boží výzvu adresovanou všem lidem na celé zemi. Pán Bůh vždy varoval a varuje stále celý svět před nebezpečím poslední doby. Nikdo by neměl pochybovat, že jde o poslední výzvu Boží milosti, protože po jejím skončení viděl Jan Krista přicházet z nebe ke konečné žni (Zj 14,14–20).

Co říká Izaiáš o celosvětovém rozmachu evangelia? Iz 52,7–10

Jaký význam má spojení slova „věčný“ s výrazem „evangelium“?

Pán Ježíš byl vždy „cesta, pravda i život (Jan 14,6), proto od Adama až dodnes jedinou nadějí člověka je přijetí radostné zvěsti — evangelia — o záchraně z hříchu a smrti milostí Boží skrze Krista.

Která novozákonní slova jedinečně vystihují jádro tohoto věčného evangelia? Jan 3,16

Co znamenalo toto evangelium pro apoštola Pavla a čím má být každému věřícímu? Řím 1,16

2. Pro všechny

Co předpověděl Pán Ježíš o rozmachu věčného evangelia? Mat 24,14

Evangelium bude zvěstováno po celém světě všem národům. V Božím plánu je jen jedna církev spojující všechny lidi všech věků. Ve Zj 14,6 čteme: „Každému národu, pokolení, jazyku a lidu“. Všechen Boží lid na zemi tvoří jedno tělo od začátku do konce času. Má jednu Hlavu, která usměrňuje a ovládá tělo.

Proč je evangelium adresováno lidem na celém světě? 2 Kor 5,10

I když evangelium je především radostná zvěst o možnosti záchrany všech, protože Bůh chce, aby všichni byli spaseni, přece oznamuje i Boží soud a výstrahu před ním. Všichni lidé jsou povoláni k večeři svatby Beránkovy, všichni mají slyšet Boží milostivé pozvání. Milost však nikomu nečiní násilí. Odmítne-li ji člověk, zůstává mu jen „hrozné očekávání soudu“.

Souzení budeme všichni. Nebudou nás však soudit lidé, ale Bůh. Měřítkem soudu bude Boží spravedlivý, dobrý a věčně platný svědek Boží lásky — Boží zákon. Tento zákon je strážcem „svobody dítek Božích“, té svobody, která obhajuje Boží vládu, právo a spravedlnost a tedy i lásku a „drahou milost“.

3. První andělské poselství

Co je obsahem prvního andělského poselství? Zj 14,7

Boží slovo: „Přišla hodina soudu jeho“, zaznělo přesně v prorocky stanovenou dobu. Očišťování nebeské svatyně, které byl předobrazem pozemský svatostánek, je velké dílo vyšetřujícího soudu. Důležitost Božího zákona, který souvisí se službou ve svatyni a s vyšetřujícím soudem, je zřejmá. V truhle Boží smlouvy uložené ve svatyni svatých byl originál desatera ze Sinaje (Zj 11,19). Hřích je přestoupení zákona. Oběti za hřích a celá služ-

ba ve sva'tyni souvisela tedv s Božím zákonem Desatero obsahuje Boží pravidlo, podle kterého je člověk souzen.

Boží výzvy „klanějte se tomu, který učinil...“ je poselství zvláštní moci a naléhavosti v těchto posledních dnech. Dnes jenom málo lidí věří v Boha, který „řekl, a stalo se“. Poselství ze Zj 14,7 je výzvou Boha, který „učinil nebe i zemi“, aby lidé pamatovali na znamení jeho stvořitel'ské moci, kterou je sobota.

4. Druhé andělské poselství

Co je obsahem druhého andělského poselství? Zj 14,8

Samo jméno Babylón vyvolává představu moci, která je zaměřena proti Bohu. Babylón nebyl jen říší nobývalé slávy, ale i střediskem falešného kultu. Babylónské náboženství bylo satanovým pokusem falšovat bohoslužbu pravého Boha. Pohanství má své chrámy, své oběti, své kněze, své svátky. Pohanství vzdává čest svoření místo Stvořiteli. Základem jeho filozofie byl vždy kult slunce.

Co je duchovní Babylón a co znamená jeho pád? Zj 18,23; 17,5

V knize Zjevení „velký Babylón“ představuje všechny odpadlé formy křesťanství. Babylón byl známým nepřítelem Jeruzaléma, Židů, tj. Božího lidu. Kromě Říma je utlačoval víc než kdokoli jiný. Dnes je „velký Babylón“ symbolem různých náboženství, která se zpronevěřila „věčnému evangeliu“, včetně odpadlého křesťanství v posledním velkém sporu mezi dobrem a zlem. „Vino Babylóna“ představuje bludné učení pokládající se za Boží pravdu.

Co v této souvislosti viděl Jan ještě? Zj 17,6

Jan viděl na zemi lid „ opilý“ falešnými naukami a velký Babylón „ opilý krví Ježíšových mučedníků“. Tímto poselstvím nás Pán Bůh varuje před svody Babylóna.

5. Poselství třetího anděla

Co měl oznámit třetí anděl z Janova vidění? Zj 14, 9–11

Třetí anděl vyslovuje nejvážnější výstrahu v celém Písmu. Vyzývá lidi, aby v kritických chvílích pokušení poznali „šelmu a její obraz“, aby neuznávali falešné příkazy a nepřijali „znamení“ šelmy.

Jakou radu dal Pán Ježíš svým následovníkům pro těžké chvíle? Mat 10,28

Jaký trest je oznámen těm, kteří neposlechnou Boží výzvu? Zj 16,2

Co čteme o těch, kteří v poslední době nepodlehli svodům Babylóna? Zj 14,12

Bez víry v Ježíše lidé nemohou správně zachovávat Boží přikázání. Spasitelná víra se vždy projevuje věrnou poslušností vůči Bohu. Není těžké najít pravou církev v posledních dnech. Má víru v Ježíše a zachovává Boží přikázání.

6. Píseň vítězství

Co čteme o těch, kteří i přes těžkosti nepřestali ctít Boha? Zj 15,2–4

Píseň Mojžíšova a píseň Beránkova jsou písně o vysvobození. Mojžíš připravil vysvobození z otroctví egyptského, Beránek, náš Pán, přináší svobodu z otroctví hříchu.

Jaký vztah k Bohu mají ti, kteří zvítězili? Zj 21,7

Vykoupení budou uctívat Boha po celou věčnost. Uznávají Boží neomezenou velkorysost, protože pocítují velkou Boží lásku a dobrotu projevenou k nim jako k synům a dcerám Božím. Zdělili „všechno“. Jsou spojeni poutem společného zájmu, jsou členy rodiny, kde vládne pokoj a soulad.

Jakou budoucnost slibuje Písmo těm, kteří věrně následovali Beránka? Zj 14,3–5

Mějme kázání k tématu 144.000. Musíme o nich více přemýšlet i mluvit. O podrobnostech týkajících se této skupiny se nemusí vést spory. Mnohé to odradilo, takže o tom raději nemluví. Držme se však biblického záznamu. Zkoumejme charakter těchto vykoupených. Zajímejme se o rozvoj takového charakteru. 144.000 vykoupených má zvláštní místo v nebi. Jsou vždy s Beránkem. Ze všech lidí jenom oni žili v době velkého soužení. Zbílili své roucho v Kristově krvi a neochvějně se drželi jeho pravdy. Bude to zvláštní čest být v této skupině vykoupených. Oni jsou posledním důkazem působnosti Božího plánu spase- ní. Jsou svědky toho, že stvořené bytosti mohou zachovávat svatý Boží zákon.

7. úkol — dne 15. srpna 1981

Podstata znamení

Zákl. verš: Mat 24,44

U Mat 24,1—31 Ježíš odpověděl na otázku učedníků ohledně znamení a jasně uvedl události, které se mají odehrávat od doby jejich dotazu až po druhý příchod (včetně zničení Jeruzaléma). Nespokojil se však jenom pouhým konstatováním toho, že znamení přijdou. Svým učedníkům řekl i výklad těchto znamení. Nestačí jenom vědět, že znamení přijdou, ale je třeba vědět, co tato znamení značí. V souvislosti s tím jim řekl podobensví zaznamenaná u Mat 24 a 25. U Mat 24,32—44 Pán Ježíš upozornil na to, jak mají věřící na ně reagovat.

1. Záměr

Co znamená rašení v podobenství o fíkovníku? Mat 24,32.33

Jaký záměr mají znamení podle tohoto podobenství?

Boží andělé ve svém poselství lidem mluví o velmi krátkém čase. Je pravda, že čas trvá déle, než jsme na počátku tohoto poselství očekávali. Náš Spasitel nepřišel tak brzy, jak jsme doufali. Zklamalo však Boží slovo? Nikdy! Neměli bychom zapomínat, že zaslíbení i výstrahy Boží jsou podmíněny.

Jaký význam dal Ježíš slovu „blízko“? Mat 24,34

Žádný výklad prorocství by nás neměl oloupit o poznání událostí, které ukazují, že tato slavná událost je blízko.

2. Jistota

Která Kristova slova vyjadřují jistotu o znameních druhého adventu? Mat 24,35

Příchod Pána nebude otálet, když se Boží poselství roznese mezi všechny národy a ke všem lidem. Nesmíme zapomenout, že Boží trpělivost vůči bezbožným patří k onomu rozsáhlému a milostivému plánu, kterým chce lidi zachránit.

Který výraz o jistotě adventu uvádí Pavel? Žid 10, 36.37

Při pozorném zkoumání prorocké zvěsti se dovídáme, v kterém úseku světových dějin právě žijeme. Víme, že druhý příchod Kristův je blízko. Žijme a jednejme v souladu s očekáváním příchodu Syna člověka. Čas zapečetování je velmi krátký a brzy pomine. Teď, když čtyři andělé brzdí působení vichrů, je čas, abychom své povolání a vyvolení utvrzovali. Kristův příchod nebude odkládán na dlouho. To má být základní myšlenkou každého poselství.

3. Jako za doby Noema

V čem se dny za doby Noema podobají času před druhým příchodem Páně? Mat 24,36—39

Znamení měla upozornit na blízkost druhého adventu, ale přesný čas jeho příchodu měl zůstat neznám. Tak jako lidé před potopou nevěděli, kdy potopa přijde, tak nikdo neví o dni a hodině druhého příchodu Páně.

Jakou odpověď dal Ježíš učedníkům na otázku o zřízení Božího království? Sk 1,6.7

V celém světě je třeba vykonat velké dílo a nikdo by se neměl domnívat, že vzhledem k blízkosti konce se už nemusíme o nic snažit. Neznáme dne ani hodiny příchodu Páně, protože nám to nebylo zjeveno, a proto by nikdo neměl spekulovat o tom, co nám nebylo dáno. Ať každý pracuje na tom díle, ke kterému byl povolán a ať plní své každodenní povinnosti, které se od něj očekávají.

4. Výzva k bdělosti

Co radí Pán Ježíš, když hodina druhého příchodu není známa? Mat 24,40—42

Ježíš přikázal svým učedníkům, aby bděli, a nejenom na chvíli. Nemůžeme říci, zda přijde za rok, za dva nebo za pět. Avšak přípravu na jeho příchod nesmíme odkládat.

Proč Pán Ježíš radí svým následovníkům, aby bděli? Mar 13,35.36

Máme bdít, pracovat a modlit se, jako by šlo o poslední den našeho života. Jaká vážnost by se měla projevovat v celém našem životě! Následujme úzkostlivě Ježíšův vzor v každém našem slovu i skutku.

5. Neznáme hodinu

V kterém případě hospodář bdí? Mat 24,43

Jestli hospodář zloděje nečeká, pak ani nebdí. Ježíš však řekl, kdy je možno očekávat jeho příchod. Kdyby hospo-

dář měl tolik informací o zloději, jako mají věřící o druhém příchodu Krista, jistě by bděl. Je tedy správné, když věřící čekají svého Pána.

Kdo podle Pavlových slov ví o tom, že Pán přijde jako zloděj v noci? 1 Tes 5,2—6

Tiše, nepozorovaně, jako když přichází zloděj v noci, tak přijde rozhodná hodina, která bude znamenat zpečetění osudu každého člověka a ukončení doby milosti pro hříšníky.

6. Vyžadovaná připravenost

Jaký závěr vyvodil Ježíš z podobenství o hospodáři? Mat 24,44

Učedníci chtěli znát znamení. Ježíš je však poučil a poučuje i nás, že na prvním místě je nutná osobní bdělost a připravenost na událost, kterou znamení ohlašují.

Jaká příprava je nutná na setkání s Ježíšem při druhém příchodu? Mat 22,11

Není možné, aby se člověk zachránil sám. V tomto ohledu může člověk žít v sebeklamu, ale zachránit se nemůže. Spásu může zabezpečit jenom Kristova spravedlnost, a to je dar Boží. Pamatujme na Boží požadavek: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, z celé duše své a mysli své a bližního svého jako sebe samého.“ To dokážeme jenom tenkrát, když se vírou chopíme Kristovy spravedlnosti.

Příprava na druhý příchod Krista

Zákl. verš: 2 Petr 3,9

Z úvodních slov Písma jasně vysvítá Boží spásitelný zájem o všechny lidi. Pán Bůh se nám zde představuje, jak čeká a oslovuje lidská srdce. Chce, aby se lidé k němu obraceli radostně, s chválou a vděčně. Nechce, aby někdo zahynul, ale aby byli zachráněni všichni.

Je to jistě slavná a vznešená pravda, když víme, že Bůh se všemožně stará o to, aby všichni lidé mohli být spaseni. Nikdo nemusí zahynout. Kristovou smířující obětí byla zaplácena plná cena za naše spasení a za spásu všech, kteří budou žít na nové zemi. Jestli někdo zahyne, pak to bude navzdory všemu, co Bůh pro naše spasení vykonal. Bůh určitě nebude vinen, protože udělal všechno potřebné pro naši záchranu.

V dnešním úkolu se zamyslíme nad názornými podobnostvými Pána Ježíše, které nás vyzývají k bdělosti a kterými nás povzbuzuje k přípravě na svůj druhý příchod.

1. Příkaz k bdělosti

Ke komu přirovnal Pán Ježíš sebe a ke komu svou církev? Mar 13,34.35

Ve 13. kapitole Marka, kde čteme slova: „Tak i vy bděte“, předpovídá Pán Ježíš svým učedníkům zničení jeruzalémského chrámu. Varuje je před nebezpečím svodu a říká jim, že budou nenáviděni pro šíření evangelia, které se má roznést do celého světa. Verše 24. a 25. popisují znamení blízkého jeho příchodu. Na konci této kapitoly nám Spasitel říká, že nikdo neví o dni ani o hodině jeho příchodu, ani andělé, jen sám Otec. Proto varuje: „Bděte!“

Proč máme bdít? Aby nás při svém příchodu nenašel spící.

Na koho se vztahuje Kristův příkaz k bdělosti? Mar 13,37

Církev má povinnost bdít v kterékoli nebezpečné době, ať je dlouhá nebo krátká. Zármutek církve není ospravedlněním ochablé bdělosti. Soužení nemá vést k lhostejnosti, ale ke dvojnásobné ostražitosti. Kristus svým příkladem usměrňoval církev ke zdroji síly v dobách zármutku a nebezpečí. Právě bdělost má být znamením církve jako lidu Božího. Toto znamení odlišuje bdělé jednotlivce od světa a ukazuje, že věřící jsou na zemi poutníky a cizinci.

2. Pozvání na svatební hostinu

Jak se zachovali hosté, kteří byli pozváni na svatbu? Mat 22,5.6

Mnozí vyznavači křesťanství čekají na příchod Páně nečinně. Nejsou oděni rouchem jeho spravedlnosti. Vyznávají sice, že jsou Božími dětmi, ale nejsou očistěni od hříchu. Jsou sobečtí, žijí bez Krista.

Co udělal král z podobenství s těmi, kteří potupili a zabili jeho sluhy? Co řekl o těch, kteří nedbali na jeho pozvání? Mat 22,7.8

Ti, kteří odmítli pozvání na svatební hostinu, byli zničeni. Byl to konečný soud a neměli už možnost činit pokání a účastnit se svatebního veselí. Místo těch, kteří pohrdli pozváním, přišli jiní. Skončili však jako předešní, přestože předstírali, že pozvání přijali. Podruhé už nebyli pozvaní a přišli o radost a požehnání svatby. Budeme-li lhostejní v Božím pozvání milosti a nebudeme-li činit pokání, připravíme se o místo v nebesích.

Jak chtěl hostitel zaplnit místa u stolu? Mat 22,9.10

3. Důležitost přípravy

Proč přišel král na svatbu a kdo mimořádně upoutal jeho pozornost? Mat 22,11

Král se přišel podívat na hosty — to je symbol soudu. Hosté na hostině evangelia představují lidi, kteří tvrdí, že slouží Bohu a jejich jména jsou zapsána v knize života. Ale všichni, kteří se hlásí ke křesťanství, nejsou skutečnými učedníky. Musíme se zajímat o to, kdo bude mít podíl na dědictví spravedlivých a jak dopadne konečná odměna.

Jaký soud stihl člověka nepřipraveného a co řekl Pán Ježíš na konci podobenství? Mat 22,12—14

Co říká Písmo o svatebním rouchu církve? Zj 19,8; Ef 5,25—27

Svatební roucho v podobenství představuje čistý, bezúhonný charakter pravých Kristových následovníků. Toto roucho je tkáno na nebeském stavu a nemá v sobě ani jednu lidskou nitku. Kristus jako člověk dosáhl dokonalý charakter a ten nám nabízí. Když se odevzdáme Kristu, naše vůle bude spojena s jeho vůlí a naše mysl bude žít jeho životem. Takový je význam roucha jeho spravedlnosti.

4. Činorodé očekávání

Co se mělo podle podobenství stát se zralým obilím? Mar 4,29

Kristus toužebně čeká, aby se mohl projevit ve své církvi. Až se bude jeho charakter dokonale obrážet v lidu Božím, pak si přijde pro své vlastnictví. Každý křesťan smí druhý příchod Kristův nejen očekávat, ale ho i urychlit. Kdyby všichni jeho vyznavači přinášeli ovoce k jeho slávě, evangelium by se rychle rozšířilo po celém světě. Poslední obilí by brzo dozrálo, a Kristus by přišel sklídit drahocenné obilí.

Co se mělo stát s neplodným fíkovým stromem, kdyby přece jen nesl ovoce? Luk 13,9

Varovný hlas zaznívá i nám. Nejsi snad na vinici Páně neužitečným stromem? Nepatříš k těm bezstarostným? Jak dlouho chceš slyšet výstražný hlas? Jak dlouho už přijímáš Boží dary? Jak dlouho už čeká Pán na tvou lásku? Jsi zasazen do jeho vinice, zahradník se o tebe stará a máš velké přednosti. Kolikrát se tvé srdce nadchlo, když slyšelo hlas evangelia? Srdce, které nedbá na Boží působení, se zatvrzuje, až nakonec je nepřístupné vlivu Ducha svatého. Pak zazní hlas: „Vytni jej, proč tu zemi darmo kazíš!“

Jak by měl blížící se soud ovlivňovat náš každodenní život? Kaz 12,13; 2 Kor 5,9.10

5. Naše povinnosti vůči Bohu a bližním

Kterým dalším podobenstvím zdůraznil Pán Ježíš povinnosti člověka k Bohu a k bližnímu? Mat 25,14.15

Bůh zaplatil za lidstvo nekonečnou cenu. Věřící i nevěřící jsou jeho vlastnictvím. Proto mu mají sloužit, a v den soudu budou muset vydávat počet z toho, jak svůj úkol splnili.

Co se stalo, když se hospodář z podobenství vrátil? Mat 25,19

Soudce celé země zařadí v den soudu mezi činitele nepravosti ty, kteří se dali unášet proudem, žili bez pocitu odpovědnosti, mysleli jen na sebe a sledovali jen vlastní záliby.

Jaký rozsudek stihl služebníka, který si nevážil svého daru? Mat 25,28—30

Pán nám jasně ukázal naši odpovědnost podobenstvím o muži, který svou hřivnu zakopal. To ukazuje velkým i malým, bohatým i chudým, vzdělaným i nevzdělaným jejich osobní odpovědnost. Probudme se ze strnulosti a využijme k práci pro Pána každý dar a každou schopnost, kterou jsme dostali. Snad si myslíme, že máme malý

dar a že nezáleží na tom, zda ho využijeme, avšak záleží na tom právě tak, jako na tom záleželo v podobenství. Náš život je spojen se životem ostatních lidí. Jestliže se nesnažíme být jiným ku požehnání, jestli nespolupracujeme s Pánem zde, v tomto životě, nedostaneme se do nebeských příbytků.

6. Naučení pro nás

Co čteme o deseti pannách, které očekávají ženicha?
Mat 25,1.2

Tyto dvě skupiny představují dvě třídy vyznavačů očekávajících svého Pána. Jsou znázorněni pannami, protože mají čisté učení. Lampy představují slovo Boží. Žalmista říká: „Svíce nohám mým je slovo tvé a světlo stezce mé“ (Ž 119, 105). Olej je symbolem Ducha svatého.

Jaké naučení dal Spasitel podobenstvím o deseti pannách? Mat 25,13

Co řekl Pán Ježíš učedníkům o svém druhém příchodu při jiné příležitosti? Mat 24,44

Příchod se postupně blíží. Slunce svítí na obloze jako obvykle a nebesa zvěstují Boží slávu. Lidé jedí a pijí, sázejí a stavějí, žení se a vdávají. Brzy se však skončí doba milosti a dveře se zavřou navždy.

Jakým životem se mají vyznačovat ti, kteří očekávají Kristův příchod? 1 Jan 3,2.3

Každý se může stát nádobou, v které Bůh přináší světlo poklady své milosti a nevyzpytatelné bohatství Kristovo. Celé nebe čeká na ty, kteří jsou připraveni přijmout svatý olej a být k radosti a ku požehnání lidem. Kristus udělal všechno, aby se jeho církev stala novým společenstvím, které je osvíceno Světlem světa. Chce, aby všechny křesťany obklopovalo duchovní ovzduší světla a pokoje. Chce, abychom v životě projevovali jeho radost.

Soud před příchodem Páně

Zákl. verš: Zj 14,7

Doba očišťování svatyně spadá do období hlásání poselství ze Zj 14. Je to doba vyšetřujícího soudu, který se týká především mrtvých a pak živých. Tento soud zjišťuje, kdo ze spících v prachu země bude mít podíl na prvním vzkříšení a kdo ze živých bude proměněn. Žádná část Božího zvláštního poselství pro dnešek není tak výrazně adventistická, jako učení o soudu. Boží soud, o kterém budeme uvažovat, předchází druhý příchod Páně na tuto zemi.

Adventisté s. d. hned od počátku učili, že jedna fáze soudu předchází druhému příchodu Páně. Ze studia knih Daniele a Zjevení došli k přesvědčení, že tento soud probíhá právě teď. Učení o soudu nám chce říci, jak se Bůh ještě snaží zadržet zlověstný spád dějin světa, jak odděluje spravedlivé od hříšníků a jak každé skupině dá za slouženou odplatu. Bůh nepotřebuje žádné soudní jednání, aby poznal, kdo se pro věčnost hodí a kdo ne. Písmo mluví o soudním procesu proto, abychom viděli, že Bůh neurčuje osud člověka libovolně, ale nanejvýš spravedlivě.

1. Soud v prorockém vidění

Co směl vidět prorok Daniel v prorockém vidění? Dan 7,9.10

Ve vidění prorok viděl velký a slavný den, kdy povahy a životy lidí budou defilovat před Soudcem vši země a každý člověk bude odměněn „podle svých skutků“. „Starý dnů“ je Bůh Otec. On je zdrojem každého života a původcem všech Božích zákonů. On bude předsedat soudu. Dále jsou zde andělé jako služebníci a svědkové, kte-

ří jako „tisícové tisíců a desetkrát tisíckrát sto tisíců“ se účastní tohoto velkého soudního procesu.

Které novozákonní prorocké poselství ukazuje, že přišla hodina soudu? Zj 14,6.7

Z kterých prorockých slov poznáváme aktuálnost soudu před druhým příchodem Páně? Dan 8,14

Proroctví z Dan 8,14 a poselství ze Zj 14,7 ukazují na Kristovu službu ve svatyni svatých, na vyšetřující soud.

Který obřad v pozemské svatyni je předobrazem Božího soudu před příchodem Páně? 3 Moj 16,29.30.33.34

Tak jako ve Starém zákoně byly hříchy lidu vírou vloženy na oběť za hřích a skrze její krev obrazně přeneseny do pozemské svatyně, tak v nové smlouvě jsou hříchy kajícníka vírou vloženy na Krista a skutečně přeneseny do nebeské svatyně. A jako symbolické očištění pozemské svatyně se konalo odstraněním hříchů, kterými byla poskvrněna, tak skutečné očištění nebeské svatyně má nastat odstraněním nebo vymazáním hříchů, které tam jsou zaznamenány. Dříve však než se to může uskutečnit, musí být přezkoumány knihy záznamů. Očišťování svatyně pro'o v sobě zahrnuje vyšetřování, průzkum. To musí být vykonáno dřív, než Kristus přijde pro svůj lid, protože při jeho příchodu přichází s ním i odplata, kterou dostane každý podle svých skutků.

2. Soudní záznamy

O jakých záznamech mluví Písmo? Dan 7,10; Zj 20, 12b; Kaz 12,14

Boží zákon postihuje city, pohnutky i skutky. On zjevuje tajnosti srdce a osvětluje věci, které byly před tím skryty v temnosti. Bůh zná každou pohnutku. Svým zákonem měří povahu každého člověka. Proto dnes ještě působí Duch svatý na člověka, aby činil pokání a odvrátil se od hříchu.

Jakou zvláštní knihu záznamů má Bůh v nebi? 2 Moj 32,32; Fil 4,3

U koho začíná soud? 1 Petr 4,17

Když se staneme dětmi Božími, jsou naše jména zapsaná do knihy života. Jméno každého jednotlivce a záznam jeho života prozkoumává Bůh, který prohlašuje: „Znám skutky tvé“. Kniha života obsahuje jména všech, kteří vstoupili do Boží služby. Ve velký den smíření vyšetřujícího soudu přicházejí v úvahu jen případy věřícího lidu Božího. Soud nad nekajícími je zvláštní dílo, které se bude konat později. Soud začíná od domu Božího.

Kdo je obhájcem věřícího lidu u nebeského soudu? 1 Jan 2,1

Pán Ježíš je zástupcem a obhájcem svého lidu. Prosí za něho před Bohem. Když se otevřely u soudu knihy záznamů, životy všech, kteří uvěřili v Ježíše, jakoby předstupovaly před Boha. Začínaje těmi, kteří nejdříve žili na zemi, náš Obhájce předkládá případy každého dalšího pokolení a končí žijícími. O každém je zmínka, každý případ je důkladně prozkoumán.

Za jakých podmínek nás Kristus vyzná před svým Otcem a před svými anděly? Mat 10,32.33

Pán Ježíš prosí, aby všem, kteří zvítězili skrze víru v jeho krev, byly odpuštěny hříchy a aby se mohli vrátit do svého rajskeho domova a být s ním korunováni jako spoludědicové. Žádá pro svůj lid nejen odpuštění a dokonalé ospravedlnění, ale i to, aby mohli mít účast na jeho slávě a sedět s ním na jeho trůnu. Kristus oděje své věrné vlastní spravedlností, aby je mohl představit svému Otcí jako „církve slavnou, bez poskvrny a vrásky“. Jejich jména jsou zapsána v knize života. O nich je napsáno, že budou chodit s Kristem v bílém rouchu.

Co bude předností těch, jejichž jména budou v knize života? Zj 21,27

3. Očištění chrámu duše

Čím má být lid Boží? 2 Kor 6,16

Jaký postoj měl zaujmout každý Boží ctitel v den smíření? 3 Moj 16,29

V době, kdy je v nebi vyšetřující soud a kdy se ze svatyně odstraňují hříchy věřících, na zemi mezi Božím lidem má probíhat zvláštní dílo očišťování a zřeknutí se hříchu.

Jak se má projevit v životě křesťana pohled na Ježíše, který se za nás přimlouvá před Božím trůnem? Žid 12, 1—4

Zatímco Kristus očišťuje svatyni, měli by věřící na zemi pečlivě zkoumat svůj život a porovnávat svůj charakter měřítkem spravedlnosti. Když vidí svoje nedostatky, mají hledat pomoc Ducha svatého, aby obdrželi mravní sílu k odporování pokušení a aby dosáhli dokonalosti.

Či jméno zůstane v knize života? Zj 3,5

4. Konec doby milosti

Který neodvolatelný Boží výrok rozhoduje ještě před druhým příchodem Páně o každém člověku? Zj 22,11.12

Pán Ježíš vymazal hříchy svého lidu. Přijal své království a smíření bylo vykonáno pro dědice jeho království. Kristus konal službu ve svatyni, byl konán soud nad zemřelými spravedlivými a potom nad žijícími spravedlivými. Počet dědiců Božího království se doplnil. Království a důstojnost královská pod nebem byla dána Ježíši a dědicům spasení. Pán Ježíš má panovat jako Král králů a Pán pánů.

Jaké napomenutí dal Spasitel svým učedníkům? Mar 13,35—37

Jde o dobu, kdy se Pán Ježíš vrátí ze služby ve svatyni svatých, kdy odloží své velekněžské roucho a obleče si roucho pomsty a kdy zazní Boží hlas: „Kdo škodí, škod ještě...“ Když se Pán Ježíš přestane přimlouvát za člověka, pak případy všech lidí budou rozhodnuty navždy.

5. Konečné odstranění hříchu

Kam se nakonec poděly hříchy Božího lidu v obřadní službě starozákonního dne smíření? 3 Moj 16,20—22

Po skončení služby ve svatyni svatých a po odstranění hříchů Izraele ze svatyně skrze krev obětí za hřích, byl přiveden živý kozel před Hospodina. V přítomnosti lidu velekněz nad ním vyznával všechny nepravosti synů Izraele, všechna jejich přestoupení a hříchy a vložil je symbolicky na hlavu kozla. Podobně, když se v nebeské svatyni skončí dílo smíření, pak v přítomnosti Boha a nebeských andělů i vykoupených zástupů budou hříchy lidu Božího vloženy na satana. On bude prohlášen za viníka všeho zla, protože to způsoboval, že se jich lidé dopouštěli. A jako kozel pro Azazele byl vyhnán na poušť, tak i satan bude vyhnán na zpusťšenou zemi, na neobývanou a smutnou poušť.

Jaký bude osud původce hříchu a jeho poddaných? Zj 20,9.10

6. Nová země

Co už na nové zemi nikdy nebude? Zj 21,4.27

Brzy užíme toho, ve kterého jsme skládali svoji naději věčného života a v jeho přítomnosti se nám všechny zkoušky a utrpení budou zdát ničím. Hleďme vpřed! Ať naše víra stále sílí. Víra ať nás vede branou Božího města do bezmezné budoucí slávy vykoupených.

Který vzácný dar bude dán člověku znova? Zj 22,2

Jak popisuje prorok nejvyšší přednost vykoupených? Zj 21,3; 22,1.3—5

Adventní výhled víry

Zákl. verš: Jan 14,1—3

Druhý příchod Kristův je pro církev blahoslavenou nadějí, slavným vyvrcholením evangelia a plánu vykoupení. Kristus přijde skučně, osobně a viditelně. Při jeho příchodu se odehrají mnohé důležité události, jako zmrtvýchvstání, zničení bezbožných, očištění země, odměna věrných, zřízení věčného Božího království.

Naplní se všechny prorokované události, zvláště ty, které jsou zaznamenány v knize Daniele a ve Zjevení. Události ve světě v oblasti sociální, hospodářské, politické a náboženské nasvědčují, že Kristův příchod je blízko, ve dveřích. Přesný čas této události nebyl předpověděn. Věřící jsou napomínáni, aby byli hotovi, protože Syn člověka se zjeví v hodinu, v kterou se nenadějí.

1. Křesťanská naděje

Jak nazval apoštol Pavel druhý příchod Pána Ježíše? Titus 2,13

Prvořadou událostí pro křesťana je příchod Páně na oblacích nebeských. Protože druhý advent znamená návrat našeho Spasitele, nazýváme ho blahoslavenou nadějí. Milujeme Krista, a proto milujeme i jeho příchod. Pro věřícího to nebude den záhuby, ale naplnění naděje, vidět Ježíše Krista tváří v tvář a žít věčně v jeho království.

Jaký jasný slib dal Pán Ježíš svým učedníkům? Jan 14,1—3

Toto Ježíšovo zaslíbení zapaluje světlo ve tmě a probouzí naději v zoufalství. Smíme se na ně spolehnout. Dal nám je „Svědék věrný a pravý“. Zaslíbení je jisté a spo-

lehlivé, znělo po celé věky. Je nejčastěji opakovanou nadějí v Novém zákoně. Ježíš ujišťuje všechny křesťany dnes, tak jako učedníky kdysi, že jeho příchod je zárukou věčného pokoje a skončení hříchu.

2. Účel druhého adventu

Proč se Pán Ježíš vrátí na tuto zemi? Mat 16,27

Vykupitelské Boží dílo neskončilo nanebevstoupením, ale ukončí ho Kristův příchod v moci a slávě, kdy všichni věřící, kteří zvítězili nad hříchem, dostanou dar věčného života. Tak jako věříme, že Ježíš zaslíbený Mesiáš a Spasitel světa, vstoupil na nebesa, kde sedí na pravici svého Otce, tak věříme, že se vrátí a vezme k sobě všechny, kteří milují jeho slavný příchod.

Co o tom čteme v epištole k Židům? Žid 9,28

Kterým podobenstvím vystihl Pán Ježíš účel svého příchodu? Mat 25,31—34.41

Kristův druhý příchod dokoná to, na co poukazoval jeho první příchod. Závěrečná kapitola Božího vykupitelského programu se teprve napíše. Svět směřuje k určitému Božímu vyvrcholení, které rozhodne o osudu všech obyvatel země. Pak se Kristus zjeví osobně jako „Pán pánů a Král králů“ a jeho království nebude konce.

3. Kdy to bude?

Která prorocká slova mohou být pro nás směrodatná v tomto ohledu? Dan 2,44

Někteří lidé jsou toho názoru, že jestli Kristus nepřišel během minulých téměř dvou tisíc let, pak jakákoli zmínka o jeho blízkém příchodu musí být nepochopením Božího slova. Zdánlivý odklad Kristova návratu vede některé lidi k pochybnostem, zda vůbec nějaký konec světa bude. Tvrdí, že příroda vykazuje určitou uniformitu, která popírá možnost božského zásahu. Pevná prorocká řeč však mluví o znameních, podle kterých lze očekávat a předvídat Kristův návrat i bez udání přesného dne a hodiny.

Jaký postoj některých lidí k této důležité skutečnosti předvídal už apoštol Petr? 2 Petr 3,3—7

Apoštolova slova jsou pro všechny věřící varovným upozorněním, aby se nedali ničím zmalomyslnět. Výsměch světa provázel všechny, kteří oznamovali Boží soudy v kterékoli době. Zaslíbení o návratu má pevný základ. Uplynulý čas je nezbavil platnosti.

Kterými dalšími slovy ujišťuje apoštol křesťany o druhém příchodu Páně? 2 Petr 3,8.9

Výroky tohoto druhu nejsou nějakým zbožným přáním nebo výmyslem. Svědectví o posledních událostech dějin je neomylné. Protože to apoštolové hlásali, křesťanská církev zvěstovala tuto pravdu jako důležitou část svého kréda o Kristově vtělení, smrti a vzkříšení.

4. Způsob jeho příchodu

Jak bude ohlášen příchod Kristův a s jakým výsledkem? Mat 24,31

O druhém Kristově příchodu a o konci světa bylo v průběhu staletí mnoho spekulací. Ti, kteří věřili v Kristův viditelný návrat, byli často pokládáni za fanatiky. Mnozí lidé se dívají na biblické výroky o druhém příchodu Krista velmi nedůvěřivě. Tvrdí, že dnes už tato slova nemají žádný význam. Písmo však mluví jasně nejen o skutečnosti Kristova návratu, ale poměrně podrobně vysvětluje i způsob jeho příchodu. Kristův příchod bude osobní, doslovný a viditelný.

Jaké viditelné projevy budou provázet Kristův příchod? Mat 24,47; Zj 1,7

Víra v brzký příchod Kristův není fanatismem, ale jistou a pevnou nadějí. Ať se nikdo nedomnívá, že Kristus bude ještě dlouho odkládat svůj příchod nebo že v daleké budoucnosti nějaký klidný vývoj Božího království pohltí všechno zlo a spory naší doby. Svět si může myslet, že s Kristem skoncoval, ale je na omylu. Celé lidstvo se s ním ještě jednou setká.

5. Potřebná příprava

Co máme dělat, když nevíme dne ani hodiny Ježíšova příchodu? Mat 24,42—44

Které podobenství naznačuje, že na setkání s Pánem máme být vždy připraveni? Mat 25,1.2

Čím se mají vyznačovat ti, kteří očekávají Kristův příchod? Jak 5,7.8; 1 Petr 1,7—13

Trpělivé čekání patří k nutné přípravě na setkání s Pánem. Ve chvílích nejistoty, pokušení, bolesti a různého utrpení Pán nabádá svou církev k trpělivosti, ale ujišťuje ji přítomností svého svatého Ducha. Jako ženich z podobenství, i on si určitě přijde pro svou nevěstu — církev, aby byla tam, kam jí šel připravit místo.

6. Radostná naděje

Co mají dělat křesťané očekávající blahoslavené naděje? Řím 12,12

Druhý příchod Kristův učiní konec každému odloučení. Učedníci budou spojeni se svým Mistrem. Spravedliví mrtví budou vzkříšeni k životu a potkají své milé. Toto smrtelné tělo obleče neporušitelnost. Skončí bolest. To je naděje všech nadějí, slavné vyvrcholení zápasu o Boží čest, spravedlnost a slávu. Není divu, že křesťané očekávají tuto událost jako řešení všech problémů světa.

Kterým ujištěním zpečetuje Pán Ježíš jistotu svého zaslíbení o brzkém návratu? Zj 22,6.7.12.13.20

Co bude jednou z velkých radostí vykoupených při Kristově návratu? 1 Tes 2,19.20

Nemáme být smutní, ale radostní a stále mít na paměti Pána Ježíše. Brzy přijde, a my musíme být připraveni a očekávat ho. Jak slavné to bude, když ho uvidíme a budeme přivítáni jako jeho vykoupení. Čekáme dlouho, ale naše naděje nemá slábnout. Až uvidíme Krále v jeho slávě, budeme věčně šťastní.

Tváří v tvář smrti

Zákl. verš: 1 Jan 5,12

Člověk s vymezeným počtem dní si bolestně uvědomuje svou pomíjitelnost a obrací se k Dárci života s konstatováním: „Aj, na dlani odměřil jsi mi dnů a věk můj je jako nic před tebou, a jistě že není než pouhá marnost každý člověk“ (Žalm 39,6).

Právě na tomto pomíjitelném životě, jehož „dny jsou jako tráva“ (Žalm 103,15), člověk lpí jako na jediné jistotě. Problém prodloužení života zajímal lidi už od pradávna. Kdo by nezáviděl těm, kteří žili dlouho jako Metuzalém? Zatím však všechny snahy podstatně si prodloužit život zůstávají jen zbožným přáním. Smrt je strašná skutečnost, donně nás pronásleduje. Díváme se na ni jako na nepřítele, který ničí to nejdražší.

I. Člověk jako Boží stvoření

Co čteme o Božím stvoření člověka? 1 Moj 2,7; Job 33,4

Podle Písma Pán Bůh jako Stvořitel oživil prach země, takže se člověk stal živou bytostí. Z Boží ruky vyšel člověk dokonalý tělesně, duševně i duchovně. Byl stvořenou, tedy od Boha závislou bytostí, avšak v rámci své existence měl prostor svobody. Tato svoboda člověka byla determinovaná zodpovědností Bohu.

Z kterých textů Písma poznáváme, že „dech života“ znamená nějakou samostatnou a nezávislou existenci? 1 Moj 7,21.22; Kaz 3,19

Dech, který člověk dostal, je totožný s jeho životem, je to život sám. Po smrti nezůstává v člověku žádný „dech“ (1 Král 17,17). Tento „dech života“ se nijak neliší od

„dechu života“ u zvířat, protože všechno má svůj život od Boha.

Jaký opak procesu stvoření nastává při smrti? Kaz 12,7

Nikde v Písmu nenajdeme tvrzení, že spravedliví budou odměněni a nespravedliví potrestáni už při smrti. Proroci nic takového netvrdí, Kristus ani jeho apoštolové nic podobného nenaznačují. Písmo jasně učí, že mrtví nevcházejí do nebe, ale že spí až do vzkříšení. Ti, kteří odcházejí do hrobu, už nepromluví. Nevědí o ničem, co se děje pod sluncem.

2. První klam

Jak původce hříchu protiřekl Bohu, když v ráji mluvil s Evou? 1 Moj 3,4 — srovnej s 1 Moj 2,17

Původce hříchu prohlásil, že budou-li jíst z onoho stromu, dosáhnou vyšší a vznešenější stupeň existence. Naznačil jim, že Bůh jim to nepřeje ze žárlivosti, aby mu nebyli rovni. Původce hříchu takto pracuje od dob Adama až dodnes. Svě dílo koná velmi úspěšně. Pokouší člověka a vede ho k tomu, aby nedůvěřoval Boží lásce a pochyboval o Boží moudrosti.

Co mělo být podle satanových slov výsledkem neposlušnosti Božímu příkazu? 1 Moj 3,5

Správně přeložený tento text zní: „Budete jako Bůh“. To jasně naznačuje krajně rouhavou povahu satanových slov a plnou závažnost jeho svodu.

3. Člověk je smrtelný

Jaké místo zaujímal člověk mezi různými pozemskými bytostmi? Žid 2,6.7

Jaké opatření učinil Bůh, aby se člověk nestal nesmrtelným hříšníkem? 1 Moj 3,22.23

Nikdo z Adamova rodu nejedl z životodárného ovoce. Proto žádný hříšník není nesmrtelný. Věříme, že člověk ve svém původním stavu neporušitelnosti měl možnost nekonečného života a stálého rozvoje v souladu s vůlí a zá-

měrem svého Tvůrce. Člověk se však svou neposlušností zpronevěřil svému vznešenému poslání — zhřešil. Od té doby je smrtelný a jeho přirozené sklony jsou v rozporu s Boží vůlí a záměry.

4. Jen Bůh je nesmrtelný

Kdo jedinečně má nyní nesmrtelnost a jak je na tom člověk? 1 Tim 6,15.16; 1,17

Výraz „nesmrtelnost“ se v Písmu vyskytuje jen pětkrát a slovo „nesmrtelný“ nalézáme jen jednou. V celém Písmu je jen Bůh označen za nesmrtelného a jen jemu se připisuje nesmrtelnost.

Člověk naproti tomu má nesmrtelnost hledat (Řím 2, 7), protože Kristus ji přivedl na světlo, tj. umožnil poznat skrze evangelium (2 Tim 1,10). Ujistil nás, že každý, kdo zvítězí, ji dostane, až zazní hlas posledního troubení (1 Kor. 15,53.54).

V jakém smyslu má teď křesťan věčný život? 1 Jan 5,12

„V něm byl život a život byl světlo lidí“ (Jan 1,4). Zde se nemluví o tělesném životě, ale o nesmrtelnosti, o životě, který je výlučnou vlastností Boha. Slovo, které bylo u Boha a které bylo Bůh, mělo tento život. Tělesný život přijímá každý člověk. To není život věčný, nesmrtelný, protože Bůh, dárce života, ho zase odebírá. Kristus však neměl život propůjčený. V něm byl život původní, nepropůjčený, neodvozený. Takový život člověk nemá. Může ho vlastnit jen skrze Krista. Nemůže ho získat jinak, než že ho přijme jako Boží dar, bude-li věřit v Krista jako ve svého osobního Spasitele.

5. Co je po smrti?

Co říká Písmo o mrtvých v Kristu? 1 Tes 4,14

Pán Ježíš přirovnává smrt ke spánku. Mrtví v Kristu budou spát až do posledního zatroubení.

Jakou účast mají mrtví na dění pozemského života? Kaz 9,5.6.10

Písmo nikde nemluví o nesmrtelnosti jako o vrozené vlastnosti nebo stavu člověka. Z Písma je zřejmé, že nikde nenajdeme oporu všeobecně rozšířeného názoru, že člověk (nebo jeho duše) má nějakou vrozenou nesmrtelnost.

Jakákoli naděje, kterou lidé vyjadřují na náhrobních pomnicích, může na chvíli utišit bol rozloučení, ale důraz bývá falešný. Podle Písma — a to je pro nás směrodatné — smrtí nepřicházíme k Bohu hned po posledním vydechnutí, ani to není druhé jednání za oponou tohoto života. Osten smrti zůstává zabodnut až do dne Kristova příchodu.

6. Naděje nezahanbuje

Jaké vzácné zaslíbení dal Spasitel o budoucím životě? Jan 5,28.29; 11,25

Jaký by byl osud mrtvých, kdyby nebylo vzkříšení? 1 Kor 15,16—19

Kdyby nás opravdu něco oloupilo o dar víry a byli bychom hluší pro zvěst, že Kristus svým zmrtvýchvstáním přinesl dar věčného života, jak by byla všechna naděje marností. Jestli se nemáme čím upnout k jediné naději umožněné Kristovým vítězstvím na kříži, nad svým největším nepřítelem, pak jsme mrtví dřív, než zemřeme.

Kdy nastane vzkříšení spravedlivých? 1 Tes 4,16—18

Z uvedeného jasně vyplývá, že nesmrtelnost je Boží dar, daný věrným při druhém příchodu Krista. Nikdo ho nedostává při smrti. Člověk ve svém nynějším stavu je smrtelný, porušitelný. Takový, jaký je, nemůže vejít do Božího neporušitelného a věčného království. Když však Ježíš přijde, obdaří své věrné nesmrtelností a uvede je do zaslíbeného království. Až skončí doba milosti pro lidi, přijde Ježíš se svými anděly a shromáždí ty, kteří přijali nesmrtelnost. Pán života má v rukách klíče smrti a plní svůj slib, který dal církvi, že ji nepřemohou brány hrobu. „Kdo

věří v něho, nebude zahanben“ (Řím 10,11). „Hospodine zástupů, blahoslavený člověk, který naději skládá v tobě“ (Žalm 84,13).

12. úkol — dne 19. září 1981

Pravda písma o tisíciletém království

Zákl. verš: Zj 20,6

Písmo učí, že tisícileté království spadá do období mezi prvním a druhým vzkříšením. Po tuto dobu všichni věřící budou žít se svým Spasitelem v nebi. Na konci tisíciletého království sestoupí svaté město se všemi svatými na zem. Nevěřící lidé budou při druhém vzkříšení probuzeni, vystoupí po celé šíři země s původcem hříchu v čele, aby obstoupili město svatých a tehdy sestoupí od Boha z nebe oheň a zničí je. Ohněm, který zničí satana a jeho zástup, bude země očištěna od účinků zlořečenství a bude obnovena. Boží vesmír bude zbaven poskvrn hříchu. (Zj. 20, kap.).

Význam 20. kapitoly Zjevení je v tom, že nám mluví o skončení zla i jeho původce. Nacházíme zde také ujištění o vítězství Božího lidu. Kdo zkoumá Písmo, ten nemůže přehlédnout Ježíšovu výzvu ke stálé bdělosti. Pán důrazně připomíná, že čas milosti při jeho druhém příchodu skončí. Neexistuje žádná jiná možnost pro přípravu na věčnost podle Písma. Období, které bude následovat po tomto vrcholném mezníku lidstva, bude dobou Božích soudů. Změny, které nastanou, budou se týkat nejen postavení naší země ve vosmíru, ale i všech lidí, kteří budou vzkříšeni.

1. Poslední výzva

Jaká příležitost je dnes ještě poskytnuta všem lidem?
2 Kor 6,2

Co je tedy povinností každého člověka? Iz 55,6

Které vážné napomenutí ze Zjevení připomíná, že čas milosti má svůj konec? Zj 22,11

Tato slova se zvláště vztahují na dobu, kdy bude rozhodnuto o budoucnosti každého člověka. Přicházejí ke konci vyšetřujícího soudu. Někteří lidé nalézají v uvedeném výroku hlubší význam a srovnávají ho s Kristovými slovy z podobenství o koukolu: „Nechte, ať spolu roste obojí až do žně“ (Mat 13,30). Svobodná vůle člověka nemá být omezena. Lidé mají mít možnost žít podle vlastní volby, aby se zjevil jejich charakter. Při Kristově příchodu bude zřejmé, do které třídy každý člověk patří.

2. Boží zásah proti hříchu

Co budou lidé dělat, když si uvědomí, že skončila poslední příležitost? Amos 8,11.12.

Mnozí lidé se spoléhají na to, že zvěst o tisíciletí dává naději na možnost „nového začátku“ v jiných podmínkách s možností jakési rehabilitace promarněného pozemského života. Písmo takovou falešnou naději vyvrací na mnoha místech a říká jasně, že po skončení času milosti už nebude více času k obrácení.

Jakým obdobím budou muset projít upřímní věřící? Dan 12,1

Jaké varovné napomenutí platí pro Boží lid v posledních událostech pozemských dějin? Zj 16,15

Pán Ježíš odhrnuje oponu budoucnosti a upozorňuje každého, že o osudu člověka rozhoduje charakter a ne členství v církvi. Bůh nechce, aby někdo zahynul. Po celou dobu milosti Duch Boží nabádá lidi, aby přijali dar života. Zahynou jenom ti, kteří odporují působení Ducha. Bůh říká, že hřích a zlo, které ničí a poskvřňují celý vesmír, je

nutno vyhladit. Ti, kteří se přidržují hříchu, zahynou s hříchem. Věřícím však ani nejtěžší zkoušky nemají být brzdou, ale ujištěním, že jejich vysvobození se definitivně blíží.

3. Události před tisíciletím

Které významné události je možno podle Pisma zařadit před tisícileté království?

1. Druhý příchod Kristův — Mat 24,30
2. Vzkříšení spravedlivých mrtvých — Zj 20,6
3. Svázání satana — Zj 20,1—4
4. Proměna připravených živých — 1 Tes 4,17
5. Zánik nečinících pokání — Jer 25,33
6. Zpustošení země — Jer 4,23—27

Tisíciletí (millenium) je období mezi dvojím vzkříšením. Na začátku tohoto období, tj. při druhém příchodu Krista budou vzkříšeni všichni spravedliví. Přitom budou proměněni i živí věřící a společně odejdou s Kristem do nebeských připravených příbytků, kde budou podle slov Pisma společně soudit ty, kteří Boží lásku odmítli. Nekající živí zahynou od slávy zjevení Ježíše Krista. Den příchodu Páně bude pro ně dnem hrůzy, tmy a smrti. Kristův příchod nebude žádnou příležitostí a možností dodatečně se obrátit.

4. Události během tisíciletí

Které události spadají podle Pisma do období tisíci let, kdy je zpustošena země?

1. Spravedliví jsou v nebi — Zj 20,4.6
2. Nekající spí v hrobech — Zj 20,5
3. Satan se zlými anděly jsou spoutáni na zemi — Zj 20,1—4
4. Země je vylidněná, pustá — Jer 4,23—27

Po přenesení všech věrných do nebe a po zničení všech nekajících, je země úplně vylidněna. Kromě toho strašné

přírodní katastrofy, související se sedmi posledními ranami, zanechávají zemi úplně zpustošenou. „Propast“ je symbolem zpustošené země, která bude satanu po tisíc let žalářem. Svázání draka znamená omezení jeho činnosti na prostor zpustošené země, kde nebude ani jediného člověka, kterého by mohl svádět. V tomto spočívá jeho „svázání“.

Slova o soudu nepochybně souvisí s Dan 7,22, kde si prorok všímá, že „soud byl dán svatým Nejvyššího“. Soudní proces, o kterém se zde zmiňuje, je nepochybně soudním procesem, o kterém mluví apoštol Pavel: „Což nevíte, že Boží lid bude soudit svět? Nevíte, že budeme soudit anděly?“ (1 Kor 6,2.3. Soud bude nepochybně zahrnovat důkladný průzkum záznamů všech souzených, takže každý člověk se přesvědčí o Boží spravedlnosti.

5. Události po tisíciletí

Které události můžeme podle Pisma zařadit na konec tisíciletí?

1. Sestoupení Krista, svatých i Božího města — Zj 21,2.10; 20,9
2. Vzkříšení nekajících — Jan 5,28.29; Zj 20,5
3. Propuštění satana — Zj 20,7.8
4. Poslední soud — Zj 20,11—15; 21,8
5. Zničení satana a jeho stoupenců — Zj 20,9.10
6. Očištění a obnovení země — 2 Petr 3,10—13

Na konci tisíciletí se Kristus v doprovodu všech svých vykoupených vrátí opět na naši zemi, aby vykonal rozsudek nad bezbožnými a svým věrným připravil věčný domov. Na jeho příkaz vstanou z hrobů všichni nekající. Písmo to nazývá druhým vzkříšením (Jan 5,29). Jejich vzkříšením se původci hříchu naskytne nová příležitost, když bude propuštěn ze svého žaláře. Potom sestupuje svaté město, nový Jeruzalém. Původce hříchu mobilizuje svoje zástupy, aby obklíčili město a zmocnili se ho. Oheň, který je stráví, pročistí celou zemi.

6. Na prahu věčnosti

Co udělá Pán Bůh po zničení ďábla a jeho pomocníků a po očistění země od hříchu? Zj 21,1

Velký boj skončil. Není už hříchu, ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém stvoření panuje soulad a štěstí. Z toho, jenž stvořil všechno, plyne život a světlo a štěstí ve všech oblastech prostoru, jenž nezná hranic. Od nejmenšího atomu až po největší světy, prohlašují všechny věci, živé i neživé v nezkalené kráse a dokonalé radosti, že Bůh je láska.

13. úkol — dne 26. září 1981

Všechno je nové

Zákl. verš: 2 Petr 3,13

Písmo nás učí, že Pán Bůh udělá všechno nové. Země se zaskvěje ve své kráse a bude navždy příbytkem svatých. Splní se zaslíbení, které dal Bůh Abrahámovi, že skrze Krista on a jeho potomstvo zdědí zemi, a to na věčné věky. „Království pak i panství a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí; jehož království bude království věčné a všichni páni jemu sloužití a jeho poslouchati budou“. Kristus bude svrchovaně vládnout a „všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, vzdá chválu tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi, dobrořečení, čest, slávu i moc na věky věků“ (Dan 7,27; Zj 5,13). Tato obnova v určitém smyslu pozvedne lidi na vyšší úroveň, než jakou kdy člověk dosáhl. Příchod hříchu byl tragédií. Obnovená Boží moc umožnila nové poznání jeho charakteru. Nikdy plně nepochopíme způsob, jak Bůh dokáže pád změnit v úspěch, tragédií ve vítězství a smrt ve věčný život.

1. Jistota zaslíbení

Co řekl Pán Ježíš o skutečnosti domova vykoupených? Jan 14,1—3

Na koho se odvolává apoštol Jan, když mluví o skutečnosti nového nebe a nové země? Zj 21,5

Skutečnost naplnění Božích zaslíbení spočívá na věrnosti a spolehlivosti Božího charakteru. Zaslíbení jsou závazkem od Krista, který je „věrný a pravý“ a v každém ohledu spolehlivý. On nás ujistil, že spíše pomine nebe i země, ale jeho slova nepominou. Co slíbil, to splní. Bůh nezůstane dlužníkem nikomu. Přistupujme tedy ke všemu, co nám slíbil, „se smělou důvěrou“.

Jaká naděje má potěšovat naše srdce? Žid 10,35—37

2. Místo pokoje

Co předpověděl Hospodin u proroka Izaiáše o novém domově? Iz 32,18

Od chvíle, kdy člověk zhřešil, byl tento svět bojištěm sil mezi dobrem a zlem. Tiší měli z něho jenom málo. Podle Ježíšova zaslíbení však tiší zdědí zemi. Nemusí si ji koupit, ani o ni bojovat.

Kterou jistotu řečenou ve Starém zákonu potvrdil Pán Ježíš svým výrokem o dědicích země? Mat 5,5; Žalm 15

Ti, kteří zdědí zemi, budou žít v pokoji s Bohem i mezi sebou navzájem. Zlaté pravidlo zůstane v platnosti a láska bude vládnout svrchovaně. Nesvaté touhy budou neznámé. Nebude hádek, závisti ani žárlivosti. Bude to nebe na zemi, protože nebeské zásady budou v srdci každého obyvatele. Všichni budou proměněni k Božímu obrazu.

3. Trvalá radost

O čem svědčí apoštol Pavel? 1 Kor 2,9

Žádná lidská představa, rozum ani jazyk nevystihnou

štěstí vykoupených v domě Otce slávy, které je připraveno těm, jenž Boha milují.

Která prorocká slova jsou výstižným náznakem šťastného domova na nové zemi? Sof 3,14—17

V přibytých slávy nebudou nespokojení lidé. Všichni budou spokojeni s tím, co jim Bůh připravil. Duch spokojenosti bude ovládat každé srdce. Nebude třeba odvolávat nelaskavá slova, nebude třeba léčit rány, nebude smrti, loučení, bolesti ani slz. V celém Písmu snad není krásnějšího zaslíbení nad slova, že Stvořitel nebe i země se sklání ke svým dětem, aby jim setřel každou slzu s očí.

Co ještě připomínal apoštol věřícím? 2 Kor 4,17.18

4. Bez bolesti

Jak o tom svědčí apoštol Jan? Zj 21,4; 22,2

Náš svět je velká nemocnice. Pán Bůh to ví, sám tím trpí, a proto tomu udělá „konec přezádoucí“. Na utrpení světa nestačí nějaká povrchní léčba. Pán Bůh odstraní příčiny chorob tělesných, duševních i duchovních. Řešením je úplné obnovení nebe a země, kde přebývá nejen pokoj a spravedlnost, ale i trvalé zdraví bez strachu ze smrti. On nám to zaslíbil, proto tomu věříme a očekáváme to.

Co hovoří o novém domovu prorok Izaiáš? Iz 33,24; 35, 5.6

Na obnovené zemi nebudou nemocní lidé, a proto ani nemocnice. Nebude chorob z nečistoty, bídy nebo podvýživy. Příčiny nálezů a nemocí lidí budou odstraněny. Hlad tam bude neznámý. Lidi tam nebude sužovat strach z budoucnosti. Bůh se o všechno postará.

5. Od slávy ke slávě

Co napsal Jan o slávě „nevěsty připravené Ženichovi“? Zj 21,9—11; 22,5

Sláva Boží a Beránkova ozařuje svaté město stálým světlem. Věčný Otec při pohledu na vykoupené uzří v nich svůj obraz bez rušivých stop hříchu, bez poskvrny.

Co říká Písmo o slávě Božího lidu? Zach 9,16

Oslavení vykoupených bude věčným svědectvím Božího milosrdenství. Náš malý svět, který se zlořečenstvím hříchu stal jedinou temnou skvrnou slavného Božího stvoření, bude poctěn nad všechny ostatní světy v Božím vesmíru. Zde, kde Boží Syn bydlel jako člověk, kde Král slávy žil, trpěl a zemřel, bude přibyték Boží s lidmi. Po celé nekonalé věky budou vykoupení svého Pána oslavovat za jeho nevýslovný dar, kterým je Immanuel — Bůh s námi.

6. Vrchol blaha vykoupených

Co bude vrcholem blaha vykoupených? Zj 21,3; 22,3.4

Vrcholem radosti, štěstí, zdraví, pokoje a slávy bude ustavičná přítomnost Ježíšova. Nic tak trvale nepotěší, jako přímé spojení a stálé společenství s Kristem. Čím déle budeme v slávě nebeského domova, tím více budeme poznávat Boha a tím větší bude naše štěstí.

Co prorokoval o slávě a kráse věčného domova starozákonní „evangelista“ Izaiáš? Iz 60,18—21

Zdá se nám to být skoro neuvěřitelné. Avšak co Bůh slíbil, to také splní. Skutečnost slávy obnovené země je jednou z největších jistot evangelia. Je jednou z velkých pravd, z kterých se smíme těšit jako z jistoty, která se jednou uskuteční.
